

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Επιτελούμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις τήν χάρον ήμιών διηγεσίαν και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνηγνώσμα άριστόν και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Ἑσωτερικοῦ: **Ἐξωτερικοῦ:**
 Ἑτήσια . . . δρ. 8,—   Ἑτήσια φρ. χρ. 10,—
 Ἐξάμηνος . . . » 4,50   Ἐξάμηνος » » 5,50
 Τρίμηνος . . . » 2,50   Τρίμηνος » » 3,—
 Αἱ ἀνδρομαὶ δοχοῦνται τήν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1878
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ἘΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἑσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.
 Φύλλα προηγουμένων ἔτων, Α' και Β' περιόδου, τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὁδὸς Ἐφρατίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκιον.

Περίοδος Β'. - Τόμος 13ος

Ἐν Ἀθήναις, 18 και 25 Μαγρίου 1906

Ἔτος 28ον. - Ἀριθ. 16-17

ΕΙΚΟΣΤΗ ΠΡΩΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ο ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ Ἀγγλος μυθιστοριογράφος Ουέλλης, ὁ Ἰούλιος Βέρν αὐτός τῆς Ἀγγλίας, ὁ ὁποῖος ἔχει γράψῃ τὰ πλέον περίεργα, φανταστικά και τρομαντικά μυθιστορήματα, εἶνε ὁ συγγραφεὺς ἑνός βιβλίου πού τὸ ἐδιάβασα κάποτε και μοῦ ἔκαμα μεγάλην ἐντύπωσιν. Τὸ βιβλίον αὐτὸ φέρει τὸν παράδοξον τίτλον «Μηχανὴ πρὸς ἐκμετάλλωσιν τοῦ χρόνου» (γαλλικά: Machine à explorer le temps), ὁ δὲ ἦρωσ του, ὁ ἐφευρέτης τῆς «μηχανῆς», ἀποκατὰ δι' αὐτῆς τὴν δύναμιν νὰ ἐπιστρέφῃ εἰς τὸ παρελθόν ἢ νὰ βυθίζεται

εις το μέλλον, να όπισθοχωρή εις τους περασμένους αιώνας ή να προχωρή εις τους έρχομένους, να ζή κατά βούλησιν ή εις το έτος 4,000 πρò Χριστού, πού έπέρασαν, ή εις το έτος 4,000 μετά Χριστόν, πού δεν ήλθε ακόμη!

Είπε πολός καιρός πού τó εδιάβασα και δεν ένθυμούμαι καλά τας λεπτομερείας. Άλλως θα σάς έδωχα ευχαρίστως την «συνταγήν» διά να κατασκευάσετε και σεις την θαυμασίαν μηχανήν του Ουέλλς. Ένθυμούμαι μόνον άμυδράς ότι στηρίζεται εις κάποιαν άρχήν επιστημονικήν. Και θα προσπαθήσω να σάς την εξηγήσω, διά να λάβετε μίαν ιδέαν.

Με τί βλέπομεν ένα πράγμα; Με τά μάτια μας βέβαια, και με τó φώς βεβαίωτατα. Την νύκτα π. χ. εις τó δωμάτιον τού Άνανια, όταν ό Ήφαιστος ή ό Νιαγάρας—αι δύο περιφημες λάμπες του—είνε σβυσμένοι, τά μάτια του ψυχογιού μου δεν άξίζουν τίποτε. Άλλά τó φώς τρέχει εις τó διάστημα, μολονότι δέ ή ταχύτης του είνε πολύ μεγάλη,—οί φυσικοί την έχουν υπολογισμένη ακριβέστατα,—πάντα χρειάζεται καιρός έως να φθάση μία φωτεινή ακτίς από τó σημείον τής έκπομπής της εις τά μάτια μας. Εις την κορυφήν ενός μακρυσμένου βουνού άνάπτεται μία μεγάλη πυρά. Ημείς, από κάτω, δεν θα την ίδουμεν άμέσως μόλις αναφθή; αλλά θα περάση κάποιοι χρόνιοι διάστημα, ένα κλάσμα δευτερολέπτου, δσον απαιτείται διά να κατέλθη ή φωτεινή ακτίς από τó βουνόν έως εκεί πού εúρισκόμεθα. Έπίσης και αφού σβύση ή πυρά αυτή, δεν θα την χάσωμεν άμέσως από τά μάτια μας; αλλά θα εξακολουθήσωμεν να την βλέπωμεν—και άς έσθυσεν,—εφ' όσον ή φωτεινή ακτίς υπάρχει ακόμη εις τόν δρόμον της, εμπρός εις τά μάτια μας.

Διά να τó καταλάβετε αυτό καλά, φαντασθήτε αντί τού φωτός, νερόν. Υποθέσατε δηλαδή, ότι εις τó βουνόν υπάρχει μία βρύσις και ένας μακρύτατος ύδραγωγός σωλήν από την βρύσιν έως κάτω, όπου εúρισκόμεθα ήμείς. Ένας άνθρωπος, εις τó βουνόν, άνοίγει την βρύσιν τó νερόν τρέχει; αλλά ήμείς δεν θα τó ίδουμεν βέβαια άμέσως; θα περάση όλίγος καιρός, έως να διατρέξη τόν μακρόν σωλήνα και ναρχίση να έπρέχ εμπρός μας. Δεν είν' έτσι; Μετ' όλίγον ό άνθρωπος κλείει την βρύσιν. Τó νερόν δεν τρέχει πλέον; αλλά να εξαντληθή τó υπάρχον έντός τού σωλήνος. Τούτο απαράλλακτα συμβαίνει και με τó φώς, με μόνην την διαφοράν, ότι τó φώς τρέχει άπειρώς γρηγορώτερα από τó νερόν.

Υπάρχουν αστέρες τόσον πολύ άπομακρυσμένοι από την γην, ώστε τó φώς τους, διά να φθάση έως εδώ—κάτω, χρειάζεται χιλιάδες χρόνια! Και μαντεύετε τί περίεργον συμβαίνει με αυτούς τους αστέρας; Δεν ήξεύρωμεν αν υπάρχουν πραγματικώς ή αν έσθυσαν πρò πολλού! Υποθέσατε π. χ. ότι τó φώς ενός αστέρος κάμνει πεντακόσια χρόνια έως να φθάση εις την γην. Υποθέσατε ακόμη ότι πρò διακοσίων έτών, ό αστήρ αυτός έσθυσεν, κατεστράφη, διελύθη. Δεν θα εξακολουθούμεν να τόν βλέπωμεν, ως να υπήρχε, επί τριακόσια χρόνια ακόμη; Και αν είχαμεν έν ισχυρόν τηλεσκόπιον, δεν θα έδλεπαμεν εκεί επάνω πόλλεις και ανθρώπους πού έπαυσαν να υπάρχουν, και ακηνάς πού διεδραματίστησαν πρò δύο αιώνων;

Άλλά τó ίδιον θα συμβαίνει και με την γην μας, διά τους κατοίκους του άπομακρυσμένου εκείνου κόσμου. Υποθέσατε ότι αι φώτειναι ακτίνες, αι αναχωρούσαι από την γην, φθάνουν εις ένα άστρον του άπειρου μετά 2,400 περίπου χρόνια. Υποθέσατε δε ότι υπάρχουν όντα με ισχυροτάτους όφθαλμούς ή με ισχυροτάτα τηλεσκόπια εις τó άστρον εκείνο. Λοιπόν, ό κάτοικος του άστρου, ό οποίος θα διήθουνε σήμερα τó τηλεσκόπιόν του πρòς την γην και πρòς την Ελλάδα, τί θα έβλεπε, νομίζετε; Τάς έλλογικάς μας διαδηλώσεις; Τους νέους Όλυμπιακούς Αγώνας; Καθόλου! Θα έβλεπε, παιδιά μου, την μάχην του Μαραθώνος ή την Ναυμαχίαν τής Σαλαμίνας!

Τώρα φαντασθήτε ένα άλλο (θα ζητήσω από την φαντασίαν σας να κάμη ένα πολύ μεγάλο άλμα,—άλλ' ή νεανική φαντασία είνε ζωηρά και υποθέτω ότι τά άλματα αυτά δεν την τρομάζουν) φαντασθήτε, λέγω, ότι ό κάτοικος εκείνος του μακρυσμένου άστρου, με μίαν ιδιγγιώδη ταχύτητα, απείρωσ ταχύτεραν του φωτός, κατορθώνει να πετάξη αύθημερόν από τó άστρον του εις την γην. Να πλησιάσθ' δηλαδή εις εκείνο πού βλέπει... Έ, δεν θα ήμπορέση τότε να σφίξη τó χέρι του Θεμιστοκλέους και του Μιλτιάδου και να τους συχαρή διά την νίκην κατά των Περσών;

Ναι, θα πητε... Έγώ λέγω όχι. Αδιάφορον! Κάτι τέτοιο όμως μηχανήμα έφευρε ό ήρωας του Ουέλλς και κατορθωνε να βυθίζεται κατά βούλησιν εις τους παρελθόντας και τους μέλλοντας αιώνας. Κατώρθωνε δηλαδή να υποτάσση τόν χρόνον, ως κύριος τής κινήσεως ή όποια τόν μετρά και μας δίδει την αίσθησίν του, τó δε παρελθόν και τó μέλλον να τά κάμνη—διά τόν έαυτόν του μόνον,—παρόν.

Μη μου ζητήσετε περισσοτέρας εξηγήσεις. Σάς είπα ότι δεν ένθυμούμαι. Και αν δεν ένοήσατε καλά—καλά τί ήτο αυτή ή μηχανή, σάς διαβεβαίω ότι κ' εγώ δεν ένόησα καλύτερα... Απεναντίας μάλιστα, όταν εδιάβαχα τó μυθιστόρημα, έλεγα ότι αυτά τά πράγματα είνε υπερδύνατα, και έσκεπτόμην ότι αν όποιαδήποτε είνε λογικόν να φαντασθ' κανείς ότι θα ήμπορούσε κατά τινά τρόπον να ιδή μακρόθεν τó παρελθόν τής γης,—τó μέλλον όμως, εκείνο πού δεν είνε ακόμη, εκείνο πού δεν εξέπεμψεν ακόμη φωτεινάς ακτίνας, πώς να τó ιδή; μά πώς;...

Και όμως! ό Άνανιας ανέλαβε να μου λύση αυτήν την άπορίαν.

—Όλα είνε δυνατά εις τόν κόσμον, μου έλεγε πρò τινων μηνών. Ό ήρωας του Ουέλλς έπενόησε μίαν μηχανήν, τó μυστικόν τής όποίας έπράτησε διά τόν έαυτόν του. Έγώ έπενόησα μίαν άλλην, και έλπίζω, κυρία Διάπλασις, ότι έντός όλίγου θα σάς άποδείξω, ότι τó να ζήση κανείς εις τó μέλλον δεν είνε κανένας παραλογισμός.

Εγώ έγέλασα. —Μη γελάτε! Θα σάς κάμω να ζήσετε σεις ή ίδια εις τó μέλλον. Έ, μετά πόσους αιώνας θέλετε να ζήσετε; Μετά δύο, μετά τρεις, μετά πέντε; —Μετά είκοσι! είπα διά να άστευθώ. —Πολύ καλά! μετά είκοσι! άπεκριθή σοδαρώτατος ό Άνανιας, ό όποίος τó έπήρε τούς μετρητοίς. Άλλά πρέπει να μου δώσετε καιρόν διά να κατασκευάσω την μηχανήν μου.

- Πόσον θέλεις;
- Τέσσαρας ως πέντε μήνας.
- Μάλιστα, να τους έχω.
- Σύμφωνοι!

Μετ' όλίγας ήμέρας,—είχα λησιμονήση έντελώς αυτήν την συνομιλίαν,—ό Άνανιας μου έζήτησε την άδειαν να δώση αυτός την έρώτησιν τής 21ης Κυριακής. Τού την παρεχώρησα προθύμως, διότι έχω άπόλυτον έμπιστοσύνην εις τόν ψυχογιόν μου,—και μόνον από τας τυπογραφικάς διορθώσεις έμεθα, ότι ή έρώτησις αυτή ήτο διατυπωμένη ως εξής:

«Πώς φαντάζεσθε ότι θα είνε ό κόσμος μετά είκοσι ακόμη αιώνας, δηλαδή πρò τó έτος 4,000 μετά Χριστόν;»

—Μιπρέ τόν κατεργάρη! έσυλλογίσθηκα. Γυρεύει βοήθεια, για τή μηχανήν του, από τά παιδιά. Άφισέ τον να ίδούμε!

Έπέρασε καιρός. Έκτοτε δεν έλαβα άφορμήν να ένθυμηθώ την ύπόθεσιν του Άνανια. Μίαν ήμέραν ό ψυχογιός μου μου είπε:

—Ξεύρετε, κυρία Διάπλασις, αυτή την Κυριακή είνε ανάγκη να την κάμνε σεις. Δεν εύκαιρώ να σάς βοηθήσω

εις τίποτε. Μόνη σας θα γράψετε την κρίσιν, μόνη σας θα διαβάσετε τά γράμματα, μόνη σας θα τα κατατάξετε, μόνη σας θα βρξδέυσετε μερικά, μόνη σας θα χατακλώσετε τά άλλα...

—Και πώς αυτή ή προθυμία, κύριε Άνανια;... —Μά ξεύρετε... (Άρχισε να τά μασά ό ψυχογιός μου.)

Είμαι άπησυχολημένος πολύ... Μου εδώσατε και τόν διαγωνισμόν τών Μικρών Μυστικών... Είπε και ή Μάγικη Εικόνη... Έπειτα... έχω και τή μηχανή...

—Ποιά μηχανή; —Ά! τó ξεχάσατε κιόλα;... Έ, δεν πειράζει! τόσο τó καλλίτερο...

—Καλέ, τί καλλίτερο και χειρότερο; για να σου πώ, αυτά δεν τακούω. Να καθήσης να διαβάσης τας άπαντήσεις και να κάμης τους σωρούς, όπως πάντα. Μακρού μόνον από Ήφαιστο και Νιαγάρα!... τ' άκουσε;

—Τάκουσα! Και τούτο είπών ό ψυχογιός μου... έπήρε τó καπελλάκι του κ' έφυγε. Τó βράδυ δεν τόν είδα. Την άλλην ήμέραν ούτε.

Άρχισα γάνησυχώ... Την τρίτην ήμέραν έλαβα γράμμα του από τó Φάληρον. Μου έγραψεν ότι κατέφυγεν εις την έπαυλιν του φίλου του Άζαρία και ότι είχε σκοπόν να μείνη εκεί κανένα μήνα, διά ν' άποτελειώση... την μηχανήν του!

—Ά στο καλό! είπα; δεν είνε προκοπή από αυτόν τόν ψυχογιό. Μου τόν έτρέλλαν τά παιδιά μ' αυτά πού του γράφουν κάθε μέρα; επειδή κάνει άλογοπαίγνια, νομίζει πώς είνε εύκολο να κάμη και μηχανή; ως τον να κουρεύεται! Άς κυττάξω εγώ τώρα την Κυριακή μου, γιατί αν είνε να περιμένω όποτε καπνίση του κυρίου Άνανια να γυρίση από τó Φάληρο, δεν θα γίνη Κυριακή ούτε φέτο ούτε τού χρόνου.

Και χωρίς να του τηλεφωνήσω, ή να του τηλεγραφήσω ή να του γράψω ούτε λέξι, έπήρα τας άπαντήσεις τής Κυριακής επάνω εις τó δωμάτιόν μου, και με την ήσυχίαν μου άρχισα να τας διαβάσω...

Ήμουν κατενθουσιασμένη με την συντομίαν των και την καλλιγραφίαν των. Μπράβο, έλεγε, αυτήν την φοράν τά καλά μου τά παιδιά έσυλλογίσθησαν και τίν καιρό μου και τά μάτια μου. Εύτύχημα είνε πού λείπει ό Άνανιας και δεν υπάρχει φόβος έπισοδίου και καταστροφής. Μά την αλήθεια, θα ήταν κρήμα να λείψη από αυτόν τόν ώραϊον σωρόν έστω και μία μόνον έπιστολή.

Κ' εδιάβαχα...

Είχα σκοπόν να διακώσω τó απόγευμα. Άλλ' ή άνάγγωσις με παρέσυρε και άπεφάσισα να εξακολουθήσω έως τó βράδυ. Έπειτα, μαγευμένη ακόμη περισσότερον, άπεφάσισα να διαβάσω και την νύκτα... Όταν έτελειώσα τόν σωρόν, ήτο πλέον άργά... Έβαλοΰσαν οι πετεινοί, έπλησίαζε να ξημερώση... Τότε έσθυσά τó φώς κ' έπεσα να κοιμηθώ...

Τó πρωί,—δηλαδή, να λέρω την αλήθειαν, δεν ήτο και πολύ πρωί,—άμα έσηκώθηκα και άνοιξα τó παράθυρόν μου, παρουσιάσθη εις τά μάτια μου κάτι τι έκπληκτικόν. Τόσον πολύ έκπληκτικόν, ώστε αναγκάσθηκα να τσιμπηθώ με μίαν καρφίτσαν, διά να πεισθώ ότι είμαι έξυπνη.

Από τó παράθυρόν μου, τó όποϊον είνε πολύ ύψηλόν, τó ύψηλότερον όλης τής γαιτονεϊάς, φαίνεται ή Άκρόπολις, τó Άστεροσκοπεϊόν, ό λόφος του Φιλοπάππου, τó Θωρεϊόν κτλ. Όλ' αυτά τώρα ήσαν σκεπασμένα από θάλασσαν! Δεν εφάνετο παρά μόνον ή Άκρόπολις με τόν Παρθενώνα! Και εις τας έχθρας αυτής τής θαλάσσης, αυτού του Σαρωνικού, ό

όποϊος δεν εϊξεύρω με τί θαύμα είνε προχωρήση τόσο, υπήρχε μία πόλις νέα, μεγάλη, θαυμασία, με ώραϊα και ύψηλα παλάτια, με πλατείς δρόμους, με λαμπρά πάρκα,—μία πόλις γεμάτη ζώην και κίνησιν, όπως είνε σήμερα αι άμερικανικαι μεγαλοπόλεις, άλλ' ακόμη... άμερικανικωτέρα. Ήταν αι Άθήναι; Βεβαίωτατα! δεν πιστεύω να υπάρχει εις άλλο μέρος του κόσμου Παρθενών... Έπειτα και ό Γρηγόριος εúρισκετο εις την θέσιν του, και ό Λυκαβητός έπίσης, μολονότι αυτός ήτο κάπως μεταμορφωμένος... Ναι, αι Άθήναι... αλλά πώς έγιναν έτσι;!

Άπορούσα κ' εκύτταξα... Ό θόρυβος τής μεγαλοπόλεως έφθανεν από κάτω δυνατός. Άραγε οι άνθρωποι ήσαν οι ίδιοι ή μετεβλήθησαν και αυτοί; Παρατηρώ τόν έαυτόν μου με φόβον...όχι, ήμουν εγώ ή ίδια, ή Διάπλασις. Γύρω μου όμως όλα είχαν αλλάξη. Τó σπίτι μου είχε γίνη παλατάκι. Τó έβλεπα απέξω, τó έβλεπα από μέσα και μόλις τó άνεγνωρίζα. Τί μάρμαρα, τί μπαλόνια, τί σάλες, τί ήλεκτρικά, τί τηλεφώνια, τί φωνόγραφοι, λογισμών-λογισμών μηχανισμοί, πού ούτε τους εφανταζόμην. Περιέρχομαι τó παλάτι μου... Μά ήτο λοιπόν δικό μου; Βεβαίωτατα, διότι παντού με χρυσά γράμματα ήτο χαραγμένον τόνόμα μου. Να και ό Άνανιας, να και ή Μάρθα, και αι αδελφάι, και ή Πίσσα!...

Ήσαν εις τας θέσεις των και έκαμναν την έργασίαν των ήσυχα-ήσυχα, χωρίς καμμίαν έκπληξιν, ως να εúρισκοντο εις αυτό τó περιβάλλον από χρόνια. Τó ύφος των αυτό μου έκοψε κάθε θάρρος να τους ανακοινώσω τας ιδικάς μου έκπληξείς. Δεν εδύσταξα όμως να μñ είπω του Άνανια: —Καλώς ήλθες! —Από πού; μήπως έλειπα; άπεκριθή ό ψυχογιός. —Μά δεν ήσουν στο Φάληρο;

Εσθήκωσα τά μάτια του από την έργασίαν του, και μ' εκύτταξε με την μεγαλητέραν άπορίαν του κόσμου. —Ποιό Φάληρο, μου λέγει; και υπάρχει πιά Φάληρο; —Άστευέουσαι; τού λέγω; δεν έλειπε εις τó Φάληρον πέντε μέρες; Δεν μάφισες μόνη να κάμω την Εικόστη Πρώτη Κυριακή;

—Την Εικόστη Πρώτη Κυριακή!! Άλλοίμονο, κυρία Διάπλασις, δεν έξυπνήσατε σήμερα καλά!... Έγώ τώρα ετοιμάζω την 6,025ην Κυριακήν και σεις μου μιλάτε διά την 21ην;

Και έξαφνα, ως κάτι να ένθυμήθη: —Ά, ξερω, ή κυρία Διάπλασις λέγει δι' ένα έπισοδίου πού μάς συνέβη πρò 2,000 έτών, αν δεν άπατώμαι, στα 1906...

Έγέλασα και εσιώπασα διά να μη με πάρουν ως τρελλήν. Και,—τί να κάμω!—προσεπάθησα να συμμορφωθώ.

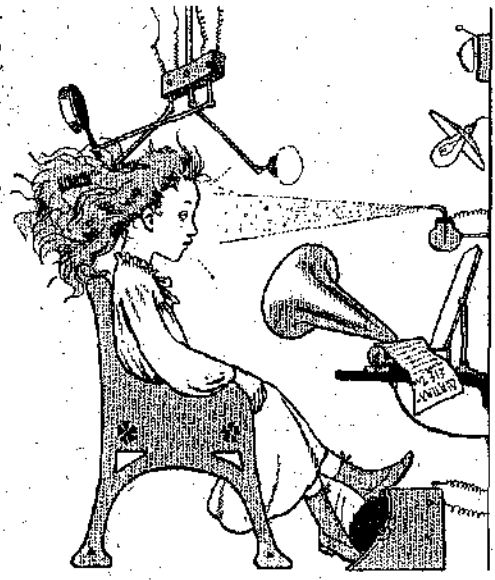
—Καλά, καλά, είπα; άστευέθηκα... Έλα, Μάρθα μου, να ζήσ, φέρε μου τó γάλα.

—Πώς είπατε, κυρία; έξαφνίσθηκε ή Μάρθα.

—Τó γάλα μου, είπα με άδιαφορίαν.

Ή Μάρθα και αι αδελφάι του Άνανια εκυττάγησαν με άπορίαν. Τó βλέμμα των εσήμαινε: «Δεν είνε καλά ή καί-μένη...»

Να σωπάσω πάλι; Άλλά πού έπεινούσα;...

«Η Έλπις έκαμνε την τουαλέτταν της...» (Σ. 124).

— Πώς πεινώ! είπα.
— Μά δεν έπληρασε το χάπι σας, κυρία Διάπλασις; με ηρώτησεν η Άγάπη.

— Έπρεπε να κάμω ότι τα ξέρω όλα.
— Α, ναι, το χάπι μου! Το ξέχασα... Άγάπη μου, δόσε μου το, με παρακαλώ.

— Η Άγάπη έσηκώθη με προθυμίαν, έψαξεν εις την τσέπην μου και προς μεγάλην μου εκπλήξιν έβγαλεν ένα κουτάκι. Το άνοιξε, έπληρε από μέσα ένα χάπι και μου το έβαλεν εις το στόμα μου.

— Βαριέσθε, βλέπω, σήμερα και να φάτε! μου ειπε μειδιώσα.

— Να φάγω; Αυτό λοιπόν ήτο το φαγητό μου; Αυτό το χάπι που έλωσεν εις το στόμα μου και το εκατόπια χωρίς νερόν;... Έκείταξα με τρόπον το κουτάκι. Είς το σκέπασμα υπήρχεν ή έξηξ έπιγραφή: «Τελεία τροφή συγκεντρωμένη». Και με φιλά γράμματα ή οδηγία: «Όποτε πεινάτε, παίρνετε ένα χάπι. Δύο έως τρία την ήμέραν δι' ένα άνθρωπον άρκουιν.»

— Έκαμα τον σταυρόν μου.
— Βλέπω ότι ή κυρία ξέχασε σήμερα να κάμη την προσευχή της, ειπεν ή κυρία Μάρθα.

— Ναι, είπα, το ξέχασα.
— Φαίνεται ότι δεν θα φορήτε το σύρμα σας.

— Το σύρ... βέβαια... το... το σύρμα μου! έτραύλισα. Το άφισα στο κρεβάτι... Μά δεν πειράζει, τώρα που θα πάω επάνω, το φορώ.

— Μά βέβαια να το φορέσετε, γιατί μπορεί να ξεχάσετε και άλλα πράγματα.

— Άλήθεια όμως, τί θαυμάσια εφεύρεσις και αυτή! ειπε τότε ο Άνανίας. Ένα συρματάκι τόσο δά, να το δένης στο κεφάλι σου και να μην ξεχάς τίποτα!

— Ναι, είδες; είπα (έξακολουθούσα, βλέπετε, να κάμνω ότι τα ξέρω όλα.)

— Παρητήρησα τότε με προσοχήν τους σπιτικούς μου και είδα πραγματικώς ότι όλοι έφορούσαν έν ανάδημα από λεπτόν σύρμα. Αυτόν την φοράν όμως έφυλάχθηκα να μη σταυροκοπηθώ. Και διά νάλλάξω όμιλίαν:

— Έ, πώς πάει το φύλλο μας; ήρώτησα κοιτάντας να τυπωθή.

— Να τυπωθή; ! άνέκραξεν ο Άνανίας. Έλα, Χριστέ! χίλια χρόνια έχω νακούσω αυτή τη φράσι... από τον καιρό δηλαδή που τυπώναμε το φύλλο...

— Δεν έκρατήθηκα.
— Μά τώρα τί το κάνουμε;... Δέ φορώ το σύρμα και ξέχασα... τη λέξι.

— Το φαινογραφούμε, κυρία! ειπε με προθυμίαν ή μικρά Κική.

— Μου ήρχετο σαν ασφυξία...
— Ούφ! είπα. κάτι έπαθα σήμερα δεν είμαι καλά. πώς ήθελα να βγω λίγο έξω!

— Ένα ταξιδάκι ως την Νέαν Υόρκην θα σας ώφελοῦσε πολύ, μου ειπε τότε ο Άνανίας. Δεν πηγαίνετε λιγάκι; Το όβουζιον φεύγει σίως έννέα' κάθεσθε εκεί δυο-τρεις ώρες, και με το όβουζιον των δώδεκα γυρίζετε...
— Βέβαια, είπα με το όβουζιον! αυτό είναι το καλλίτερο

«Όλιγον έλειψε να λιποθυμήσω από τον τρόμον μου...» (Σελ. 125, στ. α')

από χτές το είχα στο νου μου... Άς πάω λοιπόν να έτοιμα σθώ για την Άμερική.

— Έκαμα ν' αναβώ εις το δωμάτιόν μου. Άλλά έπρόλαβεν ή Κική και μου άνοιξε την θύραν ενός δωματίου επέδπλα.

— Έξεγάσατε ακόμη και το δωμάτιον της τουαλέτας;
— Α, παρτόν!...

— Εμβόηκα. Την θύραν εκείνην ή Έλπις έκαμνε την τουαλέταν της. Άνοιξα τα μάτια μου τόσα, διότι αυτό που είδα, και πρό πάντων αυτό που άκουσα, δύσκολα περιγράφεται. Η Έλπις εκάθητο εμπρός εις τον καθρέπτην, υπηρετουμένη από δέκα...μηχανάς. Μηχανή την εκτένιζε, μηχανή την έπλενε, μηχανή την άρωματίζε, μηχανή της έγουάλλε τα παπούτσια. Τίποτε δεν έκαμνε με το χέρι της. Και διά να μη χάνη τον καιρόν της, εδιάβαζε το τελευταίον φύλλον της Διαπλάσεως. Και ξεύρετε πώς; Νά, το είχεν έφαρμωσμένον εις ένα φωνόγραφον και...τό άκουε. Την στιγμή εκείνην εδιάβαζε ή άκουε (όπως θέλετε) την Άθηναϊκή Έπιστολήν του κ. Φαίδωνος. Και άνεγνώρισα την φωνήν του συνεργάτου μου, ο οποίος διηγείτο ένα ταξείδι του εις τον Άργον!

— Διεδέχθη την Έλπίδα εις εκείνην την θέσιν, έκαμα έπίσης αυτομάτως την τουαλέτην μου, ήκουσα το υπόλοιπον του φύλλου μου και χωρίς ναποκαιρηθώ κανένα, έφυγα από το σπίτι, έχ διά ταξείδι εις την Άμερικήν, αλλά διά ταξείδι μέσα εις τα Άθήνας, τας οποίας δεν έγνώριζα περισσότερο... Και άφου είπα θαυμάσια είδα μέσα εις το σπίτι μου, έφανταζόμενη πώς θα έβλεπα εις όλεκληρον πάλιν!

— Η μάλλον δεν έφανταζόμην τίποτε... Περίεργειαν μόνον έχω και φόβον. Άρχισα να φοβούμαι μήπως έχασα ήδη ή μήπως έίχανα μετ' όλιγον το λογικόν...

— Εύτυχώς συνέθη κάτι που μ' ενεθάρρυνε και μ' έγχαρδίωσε. Μίλις έβγηκα εις τον δρόμον, έν σωρό φίλοι μου και φίλαι μου με υπεδέχθησαν. Άλλ' αυτοί δεν έχαν το ύψος του σπιτικού μου! Αυτοί το ήξευρα ότι έγώ δεν ήξευρα τίποτε από τα θαυμάσια που μ' έπείρμεναν, και προσεφέρθησαν να μου τα δείξουν, να με οδηγήσουν, να με χειραγωγήσουν, τελοσπάγτων να με ξεναγήσουν. Διότι τί άλλο ήμουν παρά μία ξένη μέσα εις την νέαν και άγνωστον αυτήν πόλιν, και ή άνομάζετο Άθηναί, και άς είχα εκεί το σπίτι μου, ένα σπίτι όμως που δεν ήξευρα που πέφτει ούτε το δωματίον της τουαλέτας!...

— Εκεί κοντά ήτο μία πλατεία. Και επί της πλατείας έν λαμπρό παλάτι, που ένόμισα ότι ήτο το βασιλικόν.
— Α μπά! μου ειπεν ο Τυδεύς. Δεν βλέπετε άπην την έπιγραφή; «Κλιτική προς ανάστασιν νεκρών»... Άπ κάτω υπάρχει και έν «Άνθρωποποιετον».

— Και ο Τυδεύς μου εξήγησεν ότι με την έντελη σχεδόν εξαφάνισιν των άσθενειών, σπανίως άπέθνησκον άνθρωποι, άλλ' άν επάθαινε κανείς και αυτό, τον έστελταν εις την Κλιτικήν και... έθεραπεύετο. Επίσης μου εξήγησεν ότι πολ-

λοι άνθρωποι που έβλέπαμεν εις τον δρόμον, δεν ήσαν γεννημένοι από μητέρα, αλλά κατασκευασμένοι εις το ειδικόν έπαινο κατάστημα που έφημιζετο διά τους τελείους ανθρώπους του!

— Νά και ή Ίδιότροπος Σανθούλα. Ό,τι είχεν έπιστρέψη από ένα ταξείδι διά του άναερίου σιδηροδρόμου μέχρι... της Σελήνης.

— Τεράστια πράγματα, Διάπλασις μου, μου λέγει. Κυκλών θαυμάτων που εις την εποχήν μας θα μάς έφαινοντο έξω φρενών... Άνθρωποι να πετούν, άλλοι να περιπατούν επί των ύδάτων, τηλεγραφική συγκοινωνία με τους πλανήτας, σιδηροδρομική συγκοινωνία με την Σελήνην!... Μην τα ρωτάτε!

— Εύτυχώς μου άπαντούν χωρίς να έρωτώ. Ο δε Μάρτυς της Έλευθερίας μου έφιστά την προσοχήν μου εις μίαν τοιχοκολλημένην είδοποίησιν, ή οποία έλεγε τα εξής: «Σήμερον εις τας 3 μ.μ. αναχωρεί το Άερόστατον Άσκαρπη κατ' ευθείαν διά την Σελήνην. Μοναδική ευκαιρία διά τους έπιθυμούντας να παραστώσιν εις την στέφιν του Αυτοκράτορος των Δύο Σφαιρών». Ο Μάρτυς της Έλευθερίας μου εξήγει ότι ο Άργας και ή Σελήνη έχουν κοινόν Αυτοκράτορα, ο όποιος ής έστέρητο σήμερα. Μου δείχνει ακόμη ένα άνθρωπον, ο όποιος ήτο 258 ετών, και μου μιλεί δια την «Μακροβιοτήτην» που κάμνει τους ανθρώπους Μαθουσαλάς, διά την «Γραντινήν» που κάμνει τους νάνους γίγαντας, και διά την «Ευμορφινήν» που κάμνει τους διαβόλους άγγέλους...

— Δέν είχαμεν τελείωση ακόμη την όμιλίαν μας, όταν ήρχισε να μου φωνάξη ή Έαρητή Έσπέρα:

— Πώ, πώ, Διαπλάσουλα μου, τί γίνεται! τί κίνησις, τί κόσμος διαφορετικός, τί σπίντια αλλοιωτικά, τί δρόμοι...

— Καλά, αυτά τα βλέπω, δεν ξέρεις κανένα καινούργιο;

— Νά, μου λέγει, τώρα έρχομαι από το παραδοξότερον έστιατόριον του κόσμου!

— Μά... τρώγουν τώρα τίποτε άλλο από χάπια; έρωτώ.

— Πώς όχι; οι λάιμαργοι εξακολουθούν να τρώγουν φαγητά και γλυκίσματα. Έπληρα λοιπόν εις το έστιατόριον, διότι έπεινούσα και τα χάπια μου είχαν τελείωση. Κάνω να νοίξω την θύραν, άλλ' ο του θαύματος, ή θύρα άνοίγει μόνη της. Βλέπω ένα τραπέζι άδειο, καθίζω εκεί, κτυπώ, ξανακτυπώ, κανείς δεν παρουσιάζεται. Έξαφνα βλέπω τον κατολόν των φαγητών εμπρός στα μάτια μου. Πώς ήλθε έτσι μόνον του, άγνωστον! Τον διαβάζω, εκλέγω με τον νου μου μόνον, —διότι δεν ήτο κανείς να του είπω,— και βλέπω μετ' όλιγον τα φαγητά που ήθελα, να έρχονται μόνα τους! Έπειδή έπεινούσα πολύ, άφισα κατά μέρος τας εκπλήξεις μου, αλλά πώς να μην εκπλαγώ πάλιν όταν είδα εξαφνα το πηρούνι νανενοκατεβαίνη μόνο του από το πιάτο στο στόμα μου και από το στόμα μου στο πιάτο; Έτσι τρώγω και σηκώνομαι να φύγω—δηλαδή να το σκάσω κανόνι κ' έγώ άφου δεν παρουσιάζεται κανείς διά να πληρώσω. Πηγαίνω προς την θύραν, αλλά ή θύρα δεν άνοίγει με κανένα τρόπο. Γυρίζω όπισω και βλέπω επάνω στο τραπέζι, τον λογαριασμόν! Πληρώνω—και τώρα ή θύρα άνοίγει μόνη της. Είναι να μη χάση κανείς τον νουν του;

— Αυτά δεν είναι τίποτε! έπρόλαβε τότε ο Νοητός Ηλιος. Έγώ εκτύπησα πρό όλιγου ένα κουδοόνι, 'ς ένα ιδιωτικόν Λόκειον, και ξεύρετε τί είδους θυρωρός μου έπαρουσιάσθη; Ένας λέων! Όλιγον έλειψε να λιποθυμήσω από

«Ένας Άνανίδης δι' άεροστάτου...» (Σελ. 125)

τον τρόπον μου. Συνήλθα όμως άμα ήκουσα τον λέοντα να μου όμιλή ανθρώπινα με την μεγαλειότεραν ευγένειαν και να με βεβαιώνη ότι εις πρόθυμος να μου δώση κάθε πληροφορίαν. Δεν ήξευρα ότι εδώ εις τας Άθήνας έχουν εξημερώση και εξαθρωπίση ακόμη και τα θηρία.

— Παληά δουλειά! ειπε τότε ο Δάτορς του Άπίερον. Διά τας Άθήνας ειμπορεί να είναι πρωτοφανής' αλλά εις άλλα μέρη του κόσμου, τα ζώα όμιλούν, ένδύονται και συμπεριφέρονται ως άνθρωποι... πρό πολλού!

— Και άπρά πολλού' κείλα!... Παρακάτω συνήντησα το Κρουστάλλινον Σπήλαιον, το όποιον μ' εβεβαίωσεν, ότι ή οικία του εις κτισμένη επάνω... εις τροχούς και σύρεται με ηλεκτρισμόν' μου εξέφρασε δε και την μεγάλην χαράν του διότι έπαυσαν οι πόλεμοι και κατηγήθη ή πτωχεία, ώστε όλοι οι άνθρωποι τώρα ζούν πραγματικώς ως εύτυχισμένοι άδελφοί.

— Μάλιστα' βασιλεύει παγκόσμιος ειρήνη! προσέθεσεν ο Έυφορόν' οι άνθρωποι όλοι είναι άγαθοί και άνεπτυγμένοι, και έγκλημάτα δεν γίνονται ποτέ.

— Τί καλά!

— Το ξεύρετε, κυρία Διάπλασις, ότι Έλλην επενόησε το μέσον της συγκοινωνίας με τα άστρα; μου λέγει τότε το Ηρωϊκόν Άρκάδι. Α! είμαι πολύ υπερήφανος δι' αυτό! Μάθετε δε ακόμη ότι διανύω το 195ον έτος της ηλικίας μου. Έν τούτοις βλέπετε τί ζωηρόν και άκαμάτον... παιδί που είμαι!

— Προχωρώ. Το Φλοισβίζον Ρυάκιον μου δίδει την άγνωστον μου πληροφορίαν, ότι το γραφεϊόν μου όνομάζεται «Μέγαρον Διαπλάσεως» και ότι το φύλλον μου έχει τσας σελίδας, ώστε όμοιάζει με βιβλίον. Και φυσικά, άφου έχω, λέγει, έν εκατομμύριον συγκρομητών προς 50 δραχμάς, που μάς κάμνει 50 εκατομμύρια τον χρόνον!

— Επί τη ευκαιρία αυτή ο Δάτορς του Άπίερον, ο όποιος είναι ταμειον άνεξάντλητον πληροφοριών, προσθέτει ότι το φύλλον μου το διανέμει ένας Άνανίδης δι' άεροστάτου, και ότι το τελευταίον περιείχε την Έξακισχιλιοστήν τόσην Κυριακήν, την όποιαν έγγραψε... ή Πίσσα, βραβεύσασα και όλα τα σοφά ζώα, που έλαβαν μέρος εις αυτήν' (φυσικά' άφου οι λέοντες είναι θυρωροί και όμιλούν σαν άνθρωποι, καθόλου δύσκολον τα λεονταρπούλα να λαμβάνουν μέρος εις τους Διαγωνισμούς της Διαπλάσεως!)

— Ο Ένθουσιώδης Έλλην με οδηγεί εις ένα κατάστημα όπου πωλούν λάμπες. Μέγω εκπληκτος, διότι άν και ήμέρα, όλες αυτές αι λάμπες ήσαν άναμμένες.

— Διατί; έρωτώ.

— Διά τον άπλούστατον λόγον ότι δεν σβόνουν ποτέ, μου άπαντά ο Ένθουσιώδης Έλλην. Είναι καινωμένες, ξεύρετε, με ράδιον...

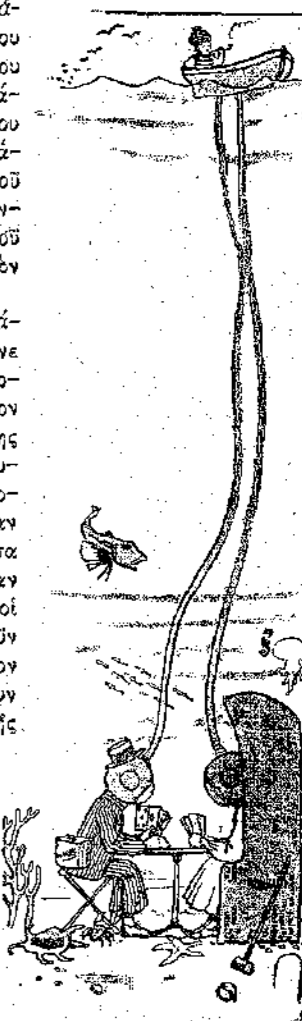
— Διάτί; έρωτώ.

— Διά τον άπλούστατον λόγον ότι δεν σβόνουν ποτέ, μου άπαντά ο Ένθουσιώδης Έλλην. Είναι καινωμένες, ξεύρετε, με ράδιον...

— Διάτί; έρωτώ.

— Διά τον άπλούστατον λόγον ότι δεν σβόνουν ποτέ, μου άπαντά ο Ένθουσιώδης Έλλην. Είναι καινωμένες, ξεύρετε, με ράδιον...

— Διάτί; έρωτώ.

«Φανταστήτε ότι έπαίζαν και χαρτιά...» (Σελ. 126, στ. α.)

Νά και κάτι άλλο πού δεν τ' ήξευρα : Είς τον τελευταίον μου ποιητικόν Διαγωνισμόν έδωσα ως βραβείον έν έναέριον αυτοκίνητον, τ' όποϊον μάλιστα έπήρεν ο Αϊθής. Και αύτην την πληροφορίαν, μαζί με πολλές άλλας, μου την δίδει ή Αηδών της Έρήςμου.

Παρακάτω συναντώ τ'ο Λακωνισμένο Τριαντάφυλλο. Κρατεί δέσμην δλόκληρον έφημερίδων, περιδικών, ταχυδρομικών δελταρίων, φωτογραφιών κτλ.

— "Αν τ'ο εύρετε, από πού είνε όλα αυτά ;
— "Από την Σαχάραν, στοιχηματίζω, πού θά έγινε κρ-τος... ή από τον Νότιον Πόλον...

— Καθόλου ! είνε από τον Άρην ! Φαντασθήτε ότι έχω Άλληλογραφίαν και άνταλλάσσω Δελτάριά με κατοίκους του Άρεως ! Άλλά τί είνε αυτό έμπρός εις τ'α θαύματα πού κάμνουν οι πνευματιστάι ; Κατήντησε να συνομιλούν ζωντανοί με πεθαμένους, όπως τ'ώρα εγώ με σ'ας.

— Με τούς παληούς πεθαμένους βέβαια, είπα' διότι τούς νεωτέρους τούς ανασταίνει ή Κλινική.

Η Λακωνιστερής Σημεία μου τ'α έπεθεβαίωσεν όλ' αυτά, πρόσθεσε δε ότι είδε πλοία να ταξιδεύουν κάτω από την επιφάνειαν της θαλάσσης, και ανθρώπους να ζούν εις τον βυθόν του ώκεανού, όπως και εις την Ξηράν.

— Καθόλου παράδοξον ! είπε τότε ή Έξέδρα του Φαλήρου. Έσχάτως ύπανδρεύθη μία φίλη μου' ε, λοιπόν, τ'ο ταξίδι του γάμου της τ'ο έκαμεν εις τον βυθόν της θαλάσσης, όπου έπέρασε δλόκληρον μήνα, ανάμεσα σ'ε ψάρια και σ'ε κοράλια. Οι νεύυμοφοι είχαν πάρη όλα τ'α μέτρα τους να περνούν εκει κάτω εύτυχισμένοι, χωρίς να τούς λείπη τίποτε, και προπάντων ο άέρας. Φαντασθήτε ότι έπαϊζαν και χαρτιά !...

— "Ας είνε ! μου είπεν ή Ναυτοπούλα του Μεσολογγίου τ'ο μεγαλύτερον θαύμα του 40ου αϊώνος, — τί ύποβρύχια, και τί άερόστατα και τί ραδια και τί κολοκούθια ! — είνε ότι βραβεύομαι κ' εγώ εις μίαν Κυριακήν πρ'αγμα πού τ'ο κυνηγώ από τον 20ον αϊώνα και τ'ώρα μόλις και μετά βίας τ'ο κατορθώνω...

— Πάλι καλά !
Η συνάντησις μου με τ'ο "Υπέρ Πατρίδος δεν μ' έμαθε τίποτε νεώτερον. Ο φίλος μου αύτός μου επανέλαβε τ'α ίδια, με την διαφοράν ότι εις τ'ο τέλος επρόσθεσε :

— Έν τούτοις άπορώ πώς ύπάρχομεν ύστερ' από τ'οσους αϊώνας ! Οι άστρονόμοι του παρελθόντος χιλιάκις επροφήτευσαν την καταστροφήν της Γης από σύγκρουσιν με κανένα μεγάλον κομήτην. Άλλά να πού αυτό δεν έγινεν ακόμη... και φαίνεται ότι δεν θά γίνη ποτέ.

Ο "Αειδέος, χωρίς λέξιν, ήρκέσθη να μου δείξη τ'ο σπίτι του. Έτο κατασκευασμένο κατά τ'ο ύπόδειγμα, πού είχα δώση κάποτε εγώ. Τ'ο θυμάσθε βέβαια... ένα σπίτι σαν άερόστατον, ώστε να είμπορη να ταξιδεύη εις τον άέρα.

Ο "Ονειροπόλος της Δόξης μου διηγείται ότι πρό όλίγου τον έβαλαν εις συγκοινωνίαν με τ'ο θέατρον της Νέας Υόρκης, όπου παριστάνετο έν παλαιόν δράμα "Η ανάκτισσις της Πόλεως υπό των Έλλήνων... Τ'α είδεν όλα, ήκουσε δε και τ'α χειροκροτήματα των θεατών. Η θαυμασία μηχανή, ή όποια τ'α επέτρεψε να παρευρεθί εις παράστασιν τ'οσόν μακρυνού θέατρον, ονομάζεται τηλεφωνόγραφον !

Ο "Υμνος της Έλευθερίας με δδήγει εις τ'α Λουτρά. Έξωθεν του κυρίου αναγινώσκειται ή έπιγραφή : "Λουτρά επαναφέροντα την Νεότητα". Είς την μίαν πτέρυγαν : "Ανδρών". Είς την άλλην : "Γυναικών". Έστάθηνεν εκει

έξω άρκετήν ώραν, και είδαμεν γέρους και γραιάς να εισέρχωνται από ένα μέρος, και νέους και νέας να έξέρχωνται από άλλο. Είνε περιττόν να σ'ας είπω ότι ήσαν οι ίδιοι άνθρωποι οι όποιοι εξανάνειοναν ! "Α, χωρίς άλλο, είπα με τον νουν μου, θά στείλω και την κυρά-Μάρθα, διά να γλυτώσω από τ'ες γεροντοπαρξενείες.

Τ'ο πλέον ένδιαφέρον άπ' όσα μου έδειξεν ο Δικέφαλος "Αετός ήτο μία πρόσκλησις εις γεύμα, διατυπωμένη ούτω : λ-τ-βροδ-γμ. Δηλαδή : "Ελα τ'ο βράδυ γεύμα.

— Τ'ώρα έτσι συναννούμεθα, μου είπε εις την γραφήν τ'α φωνήεντα κατηγγήθησαν. και διά να διαβάση κανείς, πρέπει να λύση φωνηεντόλιπον !

Μου εξήγησε δε και πώς γράφουν διά των άκτινών Χ, αλλά δυστυχώς έληθμύνησα την συνταγήν.

Ο "Ενδοξος Ζωγράφος μου έδειξε μίαν έπιστολήν ενός κατοίκου... της Άφροδίτης ! Και πλήρης χαρ'ας μ' επληροφόρησεν ότι ένας φίλος του τ'ο έτηλεφώνησεν από τον Άρην ότι θά υπάγη διά του ύποβρυχίου σιδηροδρόμου να επισκεφθί την θείαν του εις τον Νότιον Πόλον, (του Άρεως βέβαια !)

Πλησίον του ανθρωποποιείου, ή Κυρία Σκαρφαλούστρα μου έδειξε έν "Ανθοποιείον. Τ'α άνθη του ήσαν ώραιότατα κ' εύωδιάζαν άπαράλλακτα όπως τ'α φυσικά. Δέν είξέρω μάλιστα μήπως είχαν και την ιδιότητα να μαραίνονται !...

Η "Απτερος Νίκη επέστησε την προσοχήν μου εις δύο παιδιά πτεροφόρα, τ'α όποια έπετούσαν άνωθεν της γερφύρας του Ίλισου. Έκρατούντο από τ'α χέρια και τ'α είδα μία στιγμή να βγάλουν τ'α καπέλλα τους και να χαιρετήσουν τ'ας Άθήνας, σαν να έφευγαν διά ταξίδι μακρυνό.

— Βέβαια, μου είπεν ή "Απτερος Νίκη είνε φίλοι μου και τ'ο ξεύρω : φεύγουν για τ'ο Παρίσι. Τί να σου π'ω ! Τ'ο ταξίδι με τ'α φτερά, είνε τ'ο καλλίτερον άπ' όλα !

Και τούς έσχέδιασεν εκει εκ του προχειρου και μου έδωσε την εικόνα να την δημοσιεύσω.

— Τ'ο σπουδαιότερον είνε, μου είπεν έπειτα ή Δούμισσα των Σαλώνων, ότι τ'α σχολεία καταργούνται... Μία σοφή γυναίκα έφευρε φάρμακον, διά τ'ο όποϊου άκόπως άπακτώνται όλαι αι γνώσεις και παράγονται σοφοί, έπιστήμονες, ποιηται κτλ.

Μ' όλα τ'α θαύματα πού έδλεπα έμπρός μου, όμολογώ, ότι αυτό δεν τ'ο έπίστευσα, και ακόμη δυσκολεύομαι να τ'ο πιστεύσω. Ίσως πλέον πιστευτόν είνε αυτό πού μου είπεν ή "Ευτυχής Έμπνευσις, δηλαδή ότι οι φακοί των μεγάλων και τελείων τηλεσκοπίων κατασκευάζονται τ'ώρα από ρευστοποιημένους άδάμαντας.

Ο Θεός της "Αγάπης μ' έκαμε ν' ανατριχιάσω μ' έν επεισόδιον πού συνέθη κάποτε εις τ'ο σπίτι μου, (χωρίς να τ'ο ξεύρω.) Άλλοίμονον τί θά επαθαίναμε εις την έκρηξήν εκείνην του άερίου της άεροστατοικίας μας, άν δεν ύπ'ηρχαν τ'α σωσταέρια, αι αυτόματα πτέρυγες !... Δέν θυμάμαι, βλέπετε, από την ιστορίαν παρά άκρες μέσες. "Ε, μ'α είχα κ' όλα ζαλισθί !...

"Άλλ' ή πληροφορία του Ποιητού του Παρισίου μ' έξεζάλισε... "Από αυτόν έμαθα, ότι επειδή ο ήλιος άρχισε να ψυχραίνεται και να μή ζεσταίνη τ'οσόν, οι άνθρωποι έξεκούνησαν την γην και την έπλησίασαν εις τον ήλιον πρ'ος έπίμετρον την έτρέπησαν και την έκαμαν να στρεφουρήν άργότερα ! !

Ο Μάγος της Ανατολής μου περιγράφει τ'ο θαυμάσιον

"Εκρατούντο από τ'α χέρια και τ'α είδα... (Σελ. 126.)

άεροκίνητόν του. Τ'ο "Αφροστεφανωμένο Κύμα με βεβαίονει ότι όλοι οι άνθρωποι της γης έγιναν χριστιανοί και ζούν υπό ένα ποιμένα, τον Χριστόν. — Τ'ο Κύκνειον "Ασμα με διακεθάζει με τ'ο έξαίσιον πανόραμά του. — Ο Ταχυδρόμος της Ειρήνης με πληροφορεί ότι ύπάρχει γέφυρα μεταξύ Άθηνών και... Σελήνης. — Ο Βενιαμίν ο Δέσβιος, διαφωνών πρ'ος κάποιον προλαλήσαντα, ισχυρίζεται ότι κυκλοφορώ εις δύο εκατομμύρια αντίτυπα, και ότι, με όλα τ'α φάρμακα και τ'α μέσα, ύπάρχουν ακόμη άμελείς μαθηται πού γράφουν την "Ιστορίαν... εις τ'α μαυκίτια των. (Μ'α δεν έχουν άδικον ! πώς θά μάθουν απέξω "Ιστορίαν τ'οσων αϊώνων !) — Ο Φλοΐθος της Θαλάσσης μου εξήγει τον τρόπον της συγκοινωνίας με την Σελήνην, (με τ'ο όρούδιον πού μου έλεγε πριν και ο "Ανασίας.) — Ο Πτερωτός "Αγγελιαφόρος μου ιστορεί την "άεροναυτικήν έκστρατείαν του εις την Σελήνην (έκαμε να φθάση εκει-επάνω ένα μήνα, με άερόστατον, από την Χαλκίδα" ναύλος πρώτης θέσεως δρ. 50, δευτέρας 30, τρίτης 20—άν αγαπάτε!) — Τέλος ή Πέτρα Σκανόλου επέστησε την προσοχήν μου εις δύο παιδιά—ένα αγόρι και ένα κορίτσι,—τ'α όποια έπρ'οβουσαν τ'οσόν ύψηλά, ώστε ένόμιζες ότι πετούν. Τ'ο περιέργον είνε ότι δεν έφορούσαν πτερά, αλλά κάτι ύποδήματα ιδιαίτερα.

— Είνε τ'α αναπηρητικά λεγόμενα π'εδιλα, μου εξήγησεν ή Πέτρα Σκανόλου. Τούς βλέπετε ; Είνε φυσιδιφρα. Μαζεύουν έντομα και φυτά, τ'α όποια μελετούν... Εκείνος είνε 1200 έτών και εκείνη 800. Άλλά φαίνονται σαν παιδιά, επειδή πηγαίνουν κάθε μέρα εις τ'α Λουτρά της Νεότητος, και τ'ο κυριώτερον, επειδή αναπνέουν πάντοτε καθαρόν άέρα.

Τ'α ίδια επάνω-κάτω, χωρίς να προσθέσουν τίποτε άγνωστον εις τ'α μέχρι τούδε γνωστά μου, επανέλαβαν και οι έξής φίλοι μου, τούς όποιους συνήτησα κατά την περιπλάνησίν μου ανά τ'ας Άθήνας του 40ου Αϊώνος : Άθρα του Βερμίου, Πτερωτή Καρδιά, "Αλώπηξ της Μυτιλήνης, Μελαγχρονώ "Ελληρόπουλο, "Αναϊοθηϊος Καρδιά, Πολυτέλγητος Νεότης, Σήμα της Διακλάσεως, "Ελληρόπαις, Αϊθέριον Πλάσμα, Δευκοκύμαντος Αιγιαλός, "Ωραία "Ελλάς, Μικρός Κεφαλήν, Παπαρούνα των "Αγρών, Ποντίας Άθρα, Πάρις Χατζηπέτρου κτλ.

Από όλας αύτας τ'ας διηγήσεις, τ'ας ανακοινώσεις, τ'ας περιγραφάς, τ'ας πληροφορίας και προπάντων τ'α θεάματα, είχα έννοήση άρκετά καλά πώς ήτο ο κόσμος και αι Άθήναι της εποχής εκείνης. Άλλά διά να λάβω ακόμη καλλιτέραν ιδέαν, ο Μέλλων Διπλωμάτης, ένω εύγενέστατα με συνώδευε να έπιστρέψω εις τ'ο σπίτι, μου έκαμε την έπομ'ενην διήγησιν :

— "Εκοιμήμουν ήσυχα τον άπογευματινό μου ύπνο, όταν κάτι τι σαν κουμπουριά άντήχησε στ' αυτιά μου και με τίναξε έως εκει πάνω' ανοίγω τ'α μάτια μου και βλέπω στ'ο πλάι μου τον Κυνηγόν της Σιαρήθρας : — "Ε ! Διπλωμάτη, μου λέει, ακόμη κοιμάσαι ; σήκω να πάμε να πάρωμε τ'ο τσάι μας στην "Ωραϊαν "Ελληνίδα πού ήλθε να μ'ας καλέση έτσι άπροόπτως. Allons, en route ! — Έδω είνε ο τιμονιέρης τ'ο σπιτιού σου ; — Ναι, αλλά στάσου να ντυθώ μία στιγμή.

— Ντύνεσαι στ'ο δρόμο. — Φωνάζω 'ς τον πηδαλιούχο μου : βάλε την πλώρη των κεραμιδιών μας κατά τ'α έναέρια παλάτια της "Ωραϊας "Ελληνίδος και... γρήγορα ! Φουί, φουί... φσοτ, φσοτ, μπουμ ! Ξεκινούμε. Πάω στην κάμαρά μου, όταν άκουω να παίζουν ένα πιάνο : Πλησιάζω στ'ο παράθυρο' βλέπω την Μιράντα και τον "Αριελ μαζί με τούς συγκατοίκους των μακαρίως ιπταμένους εις τ'ο άπειρον. Τί κάνετε ; ρωτώ. — Καλά' τ'ώρα μαθαίνουμε τ'ο "Συλό να τ'ο παίζωμε στην "Ωραϊαν "Ελληνίδα. — Μπράβο' εκει πάω κ' εγώ... — Να σ'ε λίγο ένα εύμορφον "Ελβετικό σπιτάκι με τ'ο Αϊθέριον Πλάσμα μέσα. — Bien le bonsoir. — Bonsoir, bonsoir... comment va papa... et maman... et Coco?... merci, merci... au revoir. — Au plaisir... Να κ' ο Αϊθής με δλη τ'η γειτονιά του, καθώς και τ'ο "Υπέρ Πατρίδος με τ'ους συγγενείς του, και τ'ο σύλλογό του, άλλος με τ'ο έναέριο αυτοκίνητό του άλλος, με τ'ο πετοούμενον άμάξι του... — Τ'ώρα που είμεθα πολλοί, πηραζαίνουμε ; — Μπ'α ! γιατί όχι. Βάλτε φ'ορα : μπουμ, μπουμ, μπουμ, φσοτ... — "Ωχ, "ωχ, να σ'ας πάρη ο διάβολος, με τρακάρατε, μασκαράδες, τί τρέχετε έτσι ; — Ποιός μ'ας διαβολοστέλνει ; — Ο Ποσειδών της Μήλου, ο όποιος δοκιμάζει άν μία βάρκα δικής του κατασκευής έπλεε εις τ'ο άπειρον. — Καλά να πάθης, τ'ο φωνάζουν όλοι, τί τρέχεις ; έτσι μέσα έδω, σαν να ήσουν τ'ολάχιστον Λάτρης του "Απείρου ; "Ελα μαζί μας. — "Ως τ'οσο προχωρούσαμε όλοένα. Πότε εγώ μ'πρός, πότε εκεινος πίσω, θά θέλαμε ακόμα μιλια ως 31, για να φθάσωμε εις τ'α ουράνια παλάτια της "Ωραϊας "Ελληνίδος... "Ανεβαίνω στ'ο άλογό μου για διασκέδασι, και σου σκαρώνω άμέσως την τάραντζα μου εις ιπποδρόμιον. Ο Κυνηγός φυσικά... κυνηγεί. Μπ'α ! άκούω, τρωμάζει τ'ο άλογό μου, — σταματ'ο. — "Ε ! τί σκότωσες ; — "Ωχ, τί έκανα, μου απαντ'α όδυρόμενος ο της Σιαρήθρας Κυνηγός, εκτύπησα άσχημα μία Πτερωτή Καρδιά την π'ηρα για μπεκάτσα ! "Ε ! τί να γίνη, παρηγορήσου τ'ώρα... Φράπ ! τί είνε ; μήν ανησυχήτε' μόνον ένας όγκώδης άερόβλιθος, σταλμένος με πολλή χαρί από τον Δικηρόρον της Νεολαίας, για να μου π'η ότι με προσπέρασε. Μπ'α, κορίτσι μου ! π'ηγες να με σκοτώσης !... — Τ'ο παράτημα τ'ο "Ερμού, ή Διάπλασις και τ'ο α' βραβείον της 21 Κυριακής ! — Τρέξε πάρ ! — Δεν προφθάνω ο' να ειπώ, και ιδού με εγώ στ'ο σπίτι της "Ωραϊας "Ελληνίδος, πρώτος ! Μ'ας υποδέχονται στην πόρτα... — Ορίστε μέσα, όρίστε, να πάρετε τ'ο tch'ai σας... — Καλέ μήν πειράζεσθε, είπα... Άλλά βλέπω ότι έφθάσαμε σπίτι σας, κυρία Διάπλασις. Λοιπόν χαιρέτε, σ'ας προσκυνώ.

— Στ'ο καλό. Ευχαριστώ πολύ διά την καλή συντροφιά και την ώραία διήγησι !

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΔΙΑΚΡΙΘΕΙΣΙΑ ΑΡΣΑΚΕΙΑΣ Βραβευθείσα Είς τόν 98ον Διαγωνισμόν των Δύσεων [18η Διάπλασις τ. Ε. σελ. 86.]

— Ντύνεσαι στ'ο δρόμο. — Φωνάζω 'ς τον πηδαλιούχο μου : βάλε την πλώρη των κεραμιδιών μας κατά τ'α έναέρια παλάτια της "Ωραϊας "Ελληνίδος και... γρήγορα ! Φουί, φουί... φσοτ, φσοτ, μπουμ ! Ξεκινούμε. Πάω στην κάμαρά μου, όταν άκουω να παίζουν ένα πιάνο : Πλησιάζω στ'ο παράθυρο' βλέπω την Μιράντα και τον "Αριελ μαζί με τούς συγκατοίκους των μακαρίως ιπταμένους εις τ'ο άπειρον. Τί κάνετε ; ρωτώ. — Καλά' τ'ώρα μαθαίνουμε τ'ο "Συλό να τ'ο παίζωμε στην "Ωραϊαν "Ελληνίδα. — Μπράβο' εκει πάω κ' εγώ... — Να σ'ε λίγο ένα εύμορφον "Ελβετικό σπιτάκι με τ'ο Αϊθέριον Πλάσμα μέσα. — Bien le bonsoir. — Bonsoir, bonsoir... comment va papa... et maman... et Coco?... merci, merci... au revoir. — Au plaisir... Να κ' ο Αϊθής με δλη τ'η γειτονιά του, καθώς και τ'ο "Υπέρ Πατρίδος με τ'ους συγγενείς του, και τ'ο σύλλογό του, άλλος με τ'ο έναέριο αυτοκίνητό του άλλος, με τ'ο πετοούμενον άμάξι του... — Τ'ώρα που είμεθα πολλοί, πηραζαίνουμε ; — Μπ'α ! γιατί όχι. Βάλτε φ'ορα : μπουμ, μπουμ, μπουμ, φσοτ... — "Ωχ, "ωχ, να σ'ας πάρη ο διάβολος, με τρακάρατε, μασκαράδες, τί τρέχετε έτσι ; — Ποιός μ'ας διαβολοστέλνει ; — Ο Ποσειδών της Μήλου, ο όποιος δοκιμάζει άν μία βάρκα δικής του κατασκευής έπλεε εις τ'ο άπειρον. — Καλά να πάθης, τ'ο φωνάζουν όλοι, τί τρέχεις ; έτσι μέσα έδω, σαν να ήσουν τ'ολάχιστον Λάτρης του "Απείρου ; "Ελα μαζί μας. — "Ως τ'οσο προχωρούσαμε όλοένα. Πότε εγώ μ'πρός, πότε εκεινος πίσω, θά θέλαμε ακόμα μιλια ως 31, για να φθάσωμε εις τ'α ουράνια παλάτια της "Ωραϊας "Ελληνίδος... "Ανεβαίνω στ'ο άλογό μου για διασκέδασι, και σου σκαρώνω άμέσως την τάραντζα μου εις ιπποδρόμιον. Ο Κυνηγός φυσικά... κυνηγεί. Μπ'α ! άκούω, τρωμάζει τ'ο άλογό μου, — σταματ'ο. — "Ε ! τί σκότωσες ; — "Ωχ, τί έκανα, μου απαντ'α όδυρόμενος ο της Σιαρήθρας Κυνηγός, εκτύπησα άσχημα μία Πτερωτή Καρδιά την π'ηρα για μπεκάτσα ! "Ε ! τί να γίνη, παρηγορήσου τ'ώρα... Φράπ ! τί είνε ; μήν ανησυχήτε' μόνον ένας όγκώδης άερόβλιθος, σταλμένος με πολλή χαρί από τον Δικηρόρον της Νεολαίας, για να μου π'η ότι με προσπέρασε. Μπ'α, κορίτσι μου ! π'ηγες να με σκοτώσης !... — Τ'ο παράτημα τ'ο "Ερμού, ή Διάπλασις και τ'ο α' βραβείον της 21 Κυριακής ! — Τρέξε πάρ ! — Δεν προφθάνω ο' να ειπώ, και ιδού με εγώ στ'ο σπίτι της "Ωραϊας "Ελληνίδος, πρώτος ! Μ'ας υποδέχονται στην πόρτα... — Ορίστε μέσα, όρίστε, να πάρετε τ'ο tch'ai σας... — Καλέ μήν πειράζεσθε, είπα... Άλλά βλέπω ότι έφθάσαμε σπίτι σας, κυρία Διάπλασις. Λοιπόν χαιρέτε, σ'ας προσκυνώ.

— Στο καλό. Ευχαριστώ πολύ διά την καλή συντροφιά και την ώραία διήγησι !

...Τὰ κατόπι δὲν τὰ ἐνθυμούμαι καλά. Ποῦς μού ἀνοίξει ὅταν ἐκτόπησα τὴν θύραν; Ποῖους εἶδα; τί εἶπα; πῶς ἀνέβηκα; Τὸ μόνον ποῦ ἐνθυμούμαι εἶνε ὅτι εὐρέθηκα πάλιν εἰς τὸ δωμάτιόν μου, καὶ ἀκριβῶς εἰς τὴν ἴδιαν θέσιν ποῦ εἶχα πρὶν καταβῶ, —δηλαδὴ εἰς τὸ παράθυρον. Καὶ ἐξέλεπα τὰς Ἀθήνας...

Ἀλλὰ πρᾶγμα παράξενον! Οὐτὲ θάλασσα περιεκύκλωνε τὴν Ἀκρόπολιν, οὔτε πολυώροφα μέγαρα ἐστόλιζαν τὴν πόλιν, οὔτε ὑπῆρχε τίποτε νέον καὶ παράδοξον ἀπ' ὅσα εἶχα ἰδῆ πρὶν... Αἱ Ἀθηναῖοι ἦσαν αἱ Ἀθηναῖοι ποῦ ἤξευρα καὶ ποῦ ἐδέλεπα πάντα. Τὸ Ἀστεροσκοπεῖον, τὸ Θησεῖον, τὸ μνημεῖον τοῦ Φιλοπάππου, εἰς τὰς θέσεις τῶν καὶ οἱ ἴδιοι στενοὶ δρόμοι, καὶ τὰ ἴδια μέτρια σπίτια τῆς γειτονιάς μου...

Ἡ μαγεία ἐλύθη. Τώρα δὲν εἶχα ἀνάγκην νὰ τσιμπηθῶ μόνη μου διὰ νὰ ἰδῶ ἂν εἶμαι ἐξυπνή... Καὶ ἰδοὺ ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐμφανίζεται εἰς τὸ δωμάτιόν μου ἡ κυρά-Μάρθα νὰ μ' ἐρωτήσῃ ἂν θέλω τὸ γάλα μου καὶ νὰ μού δώσῃ μίαν ἐπιστολὴν ἀκατεπεύγουσαν...

Τὴν παρατηρῶ εὖ τὸ κεφάλι· δὲν ἐφοροῦσε κανένα σύρμα. Ἐκατάλαβα γι' αὐτὸ τὰ εἶχε ξεχάσῃ ὅλα.

— Πήγαινε νὰ φορέσῃς τὸ σύρμα σου, τῆς λέγω, γὰρ νὰ θυμηθῆς ὅτι πρὸ πολλοῦ ἐπῆρα τὸ χᾶπι μου καὶ ἐπιπλάσσει μεσημέρι.

Κινεζικὰ νὰ τῆς ὠμιλοῦσα, ἡ ἀγαθὴ οἰκονόμος μου δὲν θὰ ἐννοοῦσε περισσότερα! Ἐγούρλωσε τὰ μάτια τῆς καὶ μ' ἐκούταζε ἄφωνη.

— Ἐλα, τῆς λέγω, μὴ χάσῃς καὶ δὲς μου τὸ γράμμα. Νὰ ἰδοῦμε, εἶνε ἄρα γε κρυπτογραφικὸν ἢ φωνογραφημένον; Ἄμα ἤκουσε καὶ αὐτὰ, ἡ Μάρθα ἐξῆλθε δρομαία, διὰ νὰ κράξῃ βέβαια τὸν ἰατρὸν.

Ἐν τούτοις ἐγὼ ἀνοίξα τὸ γράμμα μου. Ἦτο ἀπὸ τὸ Φάληρον, ἀπὸ τὸν Ἀνανίαν, καὶ ἔλεγε τὰ ἑξῆς:

«Κυρία Διάπλασις, Ἐίμαι βέβαιος ὅτι ἡ μηχανή μου ἐπέτυχεν εἰς τὴν ἐντέλειάν. Ἡ Ἀγάπη ποῦ ἦλθε ἐδῶ χθές, μ' ἐπληροφόρησε ὅτι διαβάσετε ὀλοένα τὰς ἀπαντήσεις τῆς 21ης Κυριακῆς. Ἐ, δὲν ἐζήσατε λοιπὸν δι' ὀλίγας ἄρας εἰς τὸν 40ῶν αἰῶνα; Αἱ ἐπιστολαὶ τῶν φίλων μας δὲν σὰς μετέφεραν ὡς διὰ μαγείας εἰς τὸ ἀπώτατον αὐτὸ παρελθόν; Αὐτὸ ἤθελα μὲ τὴν ἐρώτησίν μου καὶ αὐτὴ ἦτο ἡ μηχανή μου. Τώρα νὰ γράψετε τὴν κρίσιν, ποῦ θὰ εἶνε πολὺ πλέον περιέργη καὶ ἀπὸ τὸ μυθιστόρημα τοῦ Οὐέλλς.»

Ἐν τούτοις ἐγὼ ἀνοίξα τὸ γράμμα μου. Ἦτο ἀπὸ τὸ Φάληρον, ἀπὸ τὸν Ἀνανίαν, καὶ ἔλεγε τὰ ἑξῆς:

«Κυρία Διάπλασις, Ἐίμαι βέβαιος ὅτι ἡ μηχανή μου ἐπέτυχεν εἰς τὴν ἐντέλειάν. Ἡ Ἀγάπη ποῦ ἦλθε ἐδῶ χθές, μ' ἐπληροφόρησε ὅτι διαβάσετε ὀλοένα τὰς ἀπαντήσεις τῆς 21ης Κυριακῆς. Ἐ, δὲν ἐζήσατε λοιπὸν δι' ὀλίγας ἄρας εἰς τὸν 40ῶν αἰῶνα; Αἱ ἐπιστολαὶ τῶν φίλων μας δὲν σὰς μετέφεραν ὡς διὰ μαγείας εἰς τὸ ἀπώτατον αὐτὸ παρελθόν; Αὐτὸ ἤθελα μὲ τὴν ἐρώτησίν μου καὶ αὐτὴ ἦτο ἡ μηχανή μου. Τώρα νὰ γράψετε τὴν κρίσιν, ποῦ θὰ εἶνε πολὺ πλέον περιέργη καὶ ἀπὸ τὸ μυθιστόρημα τοῦ Οὐέλλς.»

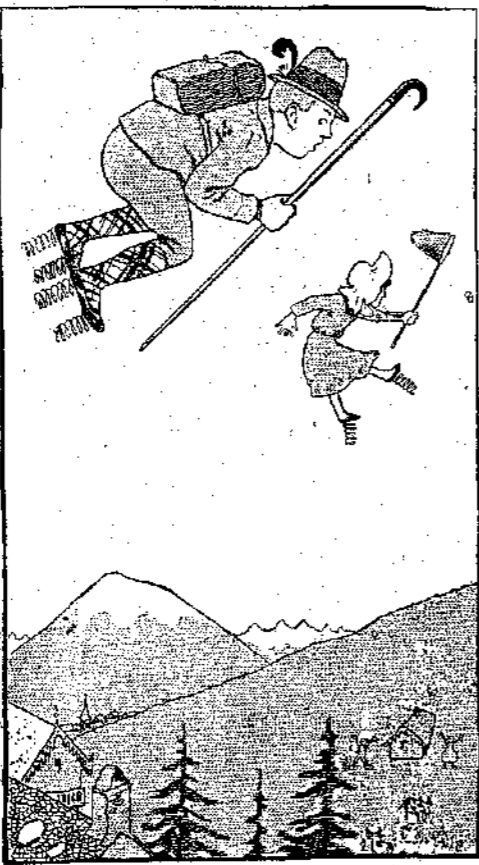
Ἐν τούτοις ἐγὼ ἀνοίξα τὸ γράμμα μου. Ἦτο ἀπὸ τὸ Φάληρον, ἀπὸ τὸν Ἀνανίαν, καὶ ἔλεγε τὰ ἑξῆς:

«Κυρία Διάπλασις, Ἐίμαι βέβαιος ὅτι ἡ μηχανή μου ἐπέτυχεν εἰς τὴν ἐντέλειάν. Ἡ Ἀγάπη ποῦ ἦλθε ἐδῶ χθές, μ' ἐπληροφόρησε ὅτι διαβάσετε ὀλοένα τὰς ἀπαντήσεις τῆς 21ης Κυριακῆς. Ἐ, δὲν ἐζήσατε λοιπὸν δι' ὀλίγας ἄρας εἰς τὸν 40ῶν αἰῶνα; Αἱ ἐπιστολαὶ τῶν φίλων μας δὲν σὰς μετέφεραν ὡς διὰ μαγείας εἰς τὸ ἀπώτατον αὐτὸ παρελθόν; Αὐτὸ ἤθελα μὲ τὴν ἐρώτησίν μου καὶ αὐτὴ ἦτο ἡ μηχανή μου. Τώρα νὰ γράψετε τὴν κρίσιν, ποῦ θὰ εἶνε πολὺ πλέον περιέργη καὶ ἀπὸ τὸ μυθιστόρημα τοῦ Οὐέλλς.»

Ἐν τούτοις ἐγὼ ἀνοίξα τὸ γράμμα μου. Ἦτο ἀπὸ τὸ Φάληρον, ἀπὸ τὸν Ἀνανίαν, καὶ ἔλεγε τὰ ἑξῆς:

«Κυρία Διάπλασις, Ἐίμαι βέβαιος ὅτι ἡ μηχανή μου ἐπέτυχεν εἰς τὴν ἐντέλειάν. Ἡ Ἀγάπη ποῦ ἦλθε ἐδῶ χθές, μ' ἐπληροφόρησε ὅτι διαβάσετε ὀλοένα τὰς ἀπαντήσεις τῆς 21ης Κυριακῆς. Ἐ, δὲν ἐζήσατε λοιπὸν δι' ὀλίγας ἄρας εἰς τὸν 40ῶν αἰῶνα; Αἱ ἐπιστολαὶ τῶν φίλων μας δὲν σὰς μετέφεραν ὡς διὰ μαγείας εἰς τὸ ἀπώτατον αὐτὸ παρελθόν; Αὐτὸ ἤθελα μὲ τὴν ἐρώτησίν μου καὶ αὐτὴ ἦτο ἡ μηχανή μου. Τώρα νὰ γράψετε τὴν κρίσιν, ποῦ θὰ εἶνε πολὺ πλέον περιέργη καὶ ἀπὸ τὸ μυθιστόρημα τοῦ Οὐέλλς.»

Ἐν τούτοις ἐγὼ ἀνοίξα τὸ γράμμα μου. Ἦτο ἀπὸ τὸ Φάληρον, ἀπὸ τὸν Ἀνανίαν, καὶ ἔλεγε τὰ ἑξῆς:

«Κάτι ὑποδίσματα ἰδιαίτερα...» (Σελ. 127.)

Ὁ Μικρὸς Δεσφίος: «ἄγε ρώτα τὸν Ἐλᾶ πῆς μου.» — Ἡ Μεγαλοπρεπὴς Φύσις ἰσχυρίζεται ἐπίσης ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ τὸ εἰσεύρωμεν. — Ὁ Ἀμίμητος Γελοιοποιὸς τέσσαρα πρᾶγματα ξεύρει θετικῶς: 1^{ον} ὅτι θὰ ἔχῃ ἀποθάνῃ· 2^{ον} ὅτι ὁ Ἀνανίας θὰ εἶνε στάνη· 3^{ον} ὅτι ὁ Φαίβων θὰ εὐρίσκειται εἰς τὰς οὐράνιους μονάς, καὶ 4^{ον} ὅτι μόνον ἐγὼ θὰ ζῶ καὶ θὰ λέγω Θεὸς χωρὸς τοὺς! — Ἡ Σημαία τοῦ Φαίτος· «Ματαίως θὰ ζητήσῃ ὁ πρόφητος τοῦ παρόντος νὰ διαγνώσῃ καὶ τὰ μετὰ δέκαετιαν μόνον συμβήσμενα, διότι οὐδὲν θὰ κατορθώσῃ, παρὰ νὰ μεταβληθῇ εἰς Προκρούστην, ὁ ὁποῖος ἀπέκοπτε τὰ ἐξέχοντα μέλη τῶν ἐπὶ τῆς κλίνης του θυμάτων.» — Ὁ Ἀποικὸς Κερκυραῖος, μετὰ σειράν συλλογισμῶν, συμπεραίνει ὅτι ὁ κόσμος μετὰ 2,000 ἔτη θὰ εἶνε ἡ ἀφάνταστος καὶ ἀνεκδήγητος εἰς θαύματα ἐπιστημονικὰ, ἢ τελείως ἐκμηδενισμένος. — Τὸ Ὀνειρον Παρθένου, ὁ Κομματαθραύστης τοῦ Ἐδέξινου, ὁ Κωνσταντῖνος II. Ζούρας, τὸ Νεραϊδολοῦλοδο, καὶ ἄλλοι πληθῶς, φαντάζονται ὅτι ἔως τότε θὰ ἔχῃ ἐπέλθῃ ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου καὶ ἡ δευτέρα Παρουσία, ὥστε νὰ ζῶμεν εἰς τὸν Παράδεισον... ἢ εἰς τὴν Κόλασιν. Τὸ αὐτὸ φρονεῖ καὶ ὁ Αἰθῆρ, ὁ ὁποῖος φαίνεται μάλιστα ὅτι τὸ ἐπιθυμεῖ. Ἴδου καὶ ἡ ἔμμετρος ἀπάντησίς του:

Γιατί νὰ βασανίζουμε τὸ νοῦ, νὰ τυραννοῦμε ἀδίκῃ τῇ σκέψι; Ὡς τὸτ' ἕνας κοιμητῆς τοῦρανοῦ Ἐθαρώ πῶς θὰ μᾶς ἔχῃ ἐμπροσθέν.

Θὰ λείψῃ κάθε πίκρα καὶ πληγὴ, θὰ λείψουν τὰ βάσανα καὶ οἱ πόνοι ἔτσι καὶ μετὰ γλυτῶνα ἀπ' τῆ γῆ, καὶ ἡ γῆ ἀπ' τὸ μπελά μας ξεγλυτῶνει.

Νομίζετε καλὴ πῶς ἡμπορεῖ ἡ σφαῖρα μας ἢ κακομοῖρα νῆχῃ μὴ τέτοιᾳ κοινωνίᾳ πονηρῇ καὶ δύστροπῃ, γιὰ φόρτωμα ὀσπύρας;...

Καὶ τ' Ἄπειρο μ' ἰσχυρίζεται ὅτι ἀγαθὰ νὰ σένη τέτοια ὄχληρά στοιχεῖα, ποῦ ὅλο τὸ σκαλίζουν καὶ σταλά νὰ ζῆσῃ δὲν τ' ἀφίνουν σέ ἡσυχία;

Τότε θὰ σβύσουν κόθοι, στεναγμοί, κλαίεις, μίσῃ, δάκρυα καὶ θλίψη, καὶ τ' Ἄπειρο τὸ δόλο σπῆ σιγμῇ ἀπὸ τρανὴ ἐνόχλησι θὰ λείψῃ.

Ἐλα, κομῆτη, ἔλ' ἀπ' τὰ ἡψηλά καὶ—σὸ Θεό σου—κάψε τέτοια σφαῖρα, ποῦ ὅλο μᾶς σκοτίζει τὰ μυαλά, καὶ γύρω παραδέρναι ὅσιν.

Αἰθέρα.

Τὸ Σπίριτο Μονάχο δὲν κατόρθωσε νὰ φαντασθῇ τίποτε καλλίτερον, παρὰ μόνον ὅτι αἱ γυναῖκες, διὰ τῆς δαρβινεῖου ἐξελιξεως (;) θὰ ἔχουν ἕως τότε... μουστάκι. Καὶ μού στέλλει τὴν εἰκόνα μιάς μουσταχοφόρου κυρίας ὡς ὑπόδειγμα.

Ἡ Τρέμουσα προχωρεῖ ἀκόμη περισσότερον. Νομίζει ὅτι μὲ τὸν καιρὸν καὶ μὲ τὴν χειραφεσίαν, αἱ γυναῖκες θὰ καταντήσουν ἄνδρες καὶ οἱ ἄνδρες γυναῖκες. Καὶ τὸν 40ῶν αἰῶνα, λέγει, κα-

θόλου ἀπίθανον νὰ βλέπωμεν τὴν κυρίαν ξαπλωμένην νὰ καπνίζῃ καὶ νὰ διαβάξῃ τὰς ἐφημερίδας, τὸν δὲ κύριον νὰ μαγειρεύῃ καὶ νὰ νταντεύῃ τὰ μωρά. Μία ἰδέα καὶ αὐτὴ!

Ὁ Ἄρης, ὁ Τολμηρὸς Θαλασσοπόρος, ὁ Παρήγορος Ἄγγελος, καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀπὸ ἐκείνους ποῦ συνήνησαν εἰς τὴν ὀπτασίαν μου, προφητεύουν τὴν ἀμῆν καὶ τὸ μεγαλύτερον τῆς Ἑλλάδος. — Τὸ Ἀσβριακὸν Ἄνθος φαντάζεται διάφορα

πρᾶγματα, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ τὴν ἐνότητά τῶν Ἑθῶν εἰς μίαν θρησκείαν καὶ εἰς μίαν γλῶσσαν, — ἴσως τὴν Ἑσπεράντο — μὲ παρακαλεῖ δὲ γὰ σφραγίσαι τὸ γράμμα του καὶ νὰ παραγγείλω νὰ τὸ ἀνοίξουν μετὰ δύο χιλιάδες ἔτη, διὰ νὰ ἴδωσιν ἂν εἶνε ἀληθεῖς αἱ προφητεῖαι του (εὐχαρίστως!) — Ὁ Φαίβων φρονεῖ ὅτι ὁ κόσμος θὰ εὐρίσκειται εἰς σημεῖον εὐημερίας καὶ πολιτισμοῦ, ἀνώτερον ἀπὸ τὸ σημερινόν. — Ἡ Μυραμένη Γαζία ἀπερνάει νομίζει ὅτι ὁ κόσμος χειροτερεῖ ὅλοναι καὶ ὅτι μετὰ εἴκοσι αἰῶνας θὰ εἶνε ἀνυπόφορος. — Ὁ Ἄγγελος τοῦ Ἐλέους, ὁ Μόζαρτ καὶ ὁ Ἰδαῖος Δάκτυλος νομίζουν ὅτι οἱ αἰῶνες ἀντιγράφουν ἀλλήλους, ὅτι καμμία ἐπιπλοκή καὶ οὐσιώδης μεταβολὴ δὲν θὰ γίνῃ, ὁ δὲ ἄνθρωπος τοῦ 40ῶ αἰῶνος θὰ εἶνε ὁμοῖος μὲ τὸν σημερινόν, ὅπως ἦτο καὶ πρὸ εἴκοσι αἰῶνων. Καὶ αἱ τρεῖς αὐταὶ ἐπιστολαὶ μού ἤρσαν ἐξαιρετικῶς. — Ὁ Μισοκακόμοιρος καὶ ὁ Ἄδων Κολοκύθας Πάτερᾶς φρονοῦν ὅτι θὰ ἐπιτρέψωμεν πρὸς τὰ ἔπιση καὶ σιγά-σιγά οἱ ἄνθρωποι θὰ καταντήσουν ἄγριοι καὶ ἀπόληστοι ὅπως οἱ Ζουλοῦ. — Τὸ Πιερραῖον Ὀνειρον ἀπαντᾷ μ' ἕνα ἐξυπνότατον διάλογον μετὰ τοῦ αὐτοῦ καὶ τοῦ Πασχάλη, ὁ ὁποῖος καταβαίνει ἀπὸ τὸν οὐρανόν. — Ἡ Μελαγχρονὴ Χιωτοπούλα φαντάζεται ὅτι ὅλα τὰ πρᾶγματα θὰ μεγαλώσουν (ἢ Πίσσα μου π. χ. θὰ καταντήσῃ τίγρις!) — Ἡ Διακριθεῖσα Ἀρακιεῖς, μὲ ὠραιότητα περιγραφῆν, διειρεῖται τὴν 4,000ετηρίδα τῆς Διαπλάσεως! — Ὁ Ἀνδρέας Κ. Ἀρακόπουλος ἀποφαίνεται ὅτι τὸ μέλλον εἶνε ἀβρατον. — Ὁ Ἑλληνικὸς Παῖδων καλεῖ εἰς ἐπιστροφῆσιν ὅλα τὰ ψευδώνυμα τῆς Διαπλάσεως καὶ γράφει μίαν ὠραίαν ἀπάντησιν σὰν τοῦς παλαιοῦς ρεμβασμοῦς τοῦ Ἀνανία. — Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐλευθερία κάμνει τὸν ἐξῆς συλλογισμὸν: ἀφοῦ μὲ τὸν καιρὸν καὶ μὲ τὴν ἐξέλιξιν τὰ τετραπόδα ἐγίναν δίποδα, μὲ τὸν καιρὸν πάλιν καὶ μὲ τὴν ἐξέλιξιν τὰ δίποδα θὰ γίνουν μονόποδα ἐπομένως τὸν 40ῶν αἰῶνα ἴσως οἱ ἄνθρωποι θὰ ἔχουν ἕνα πόδι. Ὡς ἀστεία, ἡ ἀπάντησίς τῆς μου ἤρσε πολὺ. — Ἡ Ἑλληνίς, κατ' ἐξοχὴν φιλόμοισος, διειρεῖται τὴν ἐπικράτησιν τῆς Μουσικῆς. — Τὸ Γλυκὸ Φιλᾶκι πιστεύει εἰς τὴν μετεμψύχωσιν καὶ ἐλπίζει νὰ ξαναζῆσῃ εἰς τὸν κόσμον καὶ νὰ ἰδῇ μὲ τὰ μάτια του τὰ θαύματα τοῦ 40ῶ αἰῶνος. — Νὰ καὶ μίᾳ ποῦ λησμονεῖ ὅτι εἶμαι ἀθάνατος: ἡ Κόρη τῆς Κεραλληνίας ἐλεινολογεῖ τὰ παιδιὰ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, τὰ ὁποῖα, λέγει, δὲν θὰ ἔχουν Διάπλασιν (καὶ ὁμοῖως θὰ ἔχουν!) — Ὁ Ξεπεσμένος Λόγος φρονεῖ ὅτι ὁ 40ῶς Αἰὼν θὰ εἶνε ὁ κατ' ἐξοχὴν Αἰὼν τῶν Φώτων, κατὰ τὸν ὁποῖον ἄλλη ἢ ἀνθρωπότης θὰ ζῆ ἀδελφικῶς, ὑπὸ ἕνα Πατέρα, τὸν Οὐράνιον, ἀνευ ἐχθρῶν καὶ μίσους. Θὰ παρουσιασθῇ ἄρα γε τοιοῦτος αἰὼν; Διατί ὄχι, ὅταν ὁ ἄνθρωπος τὸ ἐνοήσῃ καὶ τὸ θελήσῃ. — Ἡ Ἐπιστῆ Πέμπτη Ματίου προλέγει καὶ αὐτὴ τὸ τέλος τῆς γῆς, μὲ τὴν διαφοράν ὅτι τὴν φαντάζεται μεταβαλλομένην εἰς... μάλαν (καρχαρόν) (πῶς αὐτὸ ἄρα γε!); — Ὁ Ἀντίβας ὁ Καρχηδό-

μιος παίρνει μίαν συνέντευξιν μὲ τὴν Ἰδανικότητα, ἡ ὁποία τοῦ δείχνει τὸν τελειότερον κόσμον. — Ἡ Ἑλικωνιάς Παρθένος φαντάζεται ὅτι εὐρίσκειται εἰς τὸν Παράδεισον, ὅπου λαμβάνει ἐπιστολὴν ἀπὸ τὴν γῆν, χαριστάτην, ἡ ὁποία τὴν πληροφορεῖ ὅτι ὁ κόσμος ἐγύρισε ἀνάποδα καὶ ὅτι πλησιάζει τὸ τέλος του. — Αὐτὸ τὸ τέλος προφητεύει καὶ τὸ Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον, τὸ ὁποῖον στολίζει τὴν ἀπάντησίν του μὲ φανταστικὴν εἰκόνα παριστώσαν... τὸν τάρον τῆς γῆς!

Ἡ Παλλάς, μὲ τὴν συνήθη τῆς ἀφέλειαν καὶ πρωτοτυπία, μού ἀπαντᾷ ὡς ἑξῆς:

«Ἀγαπητῆ μου Διάπλασις, Ὅταν ἐφέτος ἐπήγαμεν δι' ἐξοχὴν τὸ καλοκαίρι εἰς τὴν Σίφον, τὴν ἡώρα πολὺ ἀλαγμένην ἀπὸ πρόπερσι. Ἡ αἰτία ἦτο ὅτι παρὰ πολλὰ σπίτια εἶχαν κτισθῇ καὶ διορθωθῇ. Ὅταν, ἀφοῦ ἐπέραςα τὸ καλοκαίρι, ἐγυρῆσαμεν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἐπισκέφθημεν τὴν γλαγὰ μας, ἡ ὁποία ἐκάθητο εἰς τὰ Πατήσια, δὲν ἐνθυμούμεθα ἀπὸ ποῖον δρόμον ἐκάθητο. Ὅταν μᾶς ἐπῆγεν ἡ μαμμὰ μᾶς ἐφάνη ὅτι δὲν ἦτο ὁ ἴδιος. Πόσον ἀλλάξῃ! Ποῦ εἶνε ὁ μακρὸς δρόμος μὲ τὰς τόσας ἀμυγδαλιές, ποῦ τὰ ὠραία πεῦνα, καὶ τέλος ποῦ εἶνε ἡ ὠραία ἐξοχὴ ποῦ χαίρεσαι νὰ πηγαίνῃς περίπατον; Εἰς τόσον ὀλίγον διάστημα πόσα σπίτια ἐκτίσθησαν! Τώρα πλέον ἐγίνε σωστὴ πόλις. Πόσα σπίτια, μπακάλικα κτλ., ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ ἦσαν 5-6 σπίτια!! Ἐσυλλογίσθηκα ὅτι ἀφοῦ εἰς μόνον τέσσαρας μῆνας τὰ Πατήσια ἐγίναν πόλις ἀπὸ ἐξοχὴ ποῦ ἦσαν, πόσον περισσότερο θὰ γίνῃ ὅλη ἡ γῆ μετὰ 2,000 χρόνια, θὰ γεμίσῃ ἀπὸ σπίτια μαγαζιά κτλ. Καὶ φαντάζομαι ὅτι μετὰ τόσα χρόνια δὲν θὰ ὑπάρχῃ πλέον ἐξοχὴ ἢ μάλλον μέρος ἀκατοίχητον, διότι σιγὰ σιγὰ θὰ γίνουν αἱ ἐξοχαὶ πόλεις, καὶ δὲν θὰ ἔχουν, οὔτε τὰ νησιά, μέρη δι' ἐξοχὴν ὅπου νὰ πηγαίνουσι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνης τῆς ἐποχῆς. Συμπεραίνω λοιπὸν ὅτι ἀφοῦ συμπληρωθῶσιν οἱ 4,000 χρόνια, ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς θὰ συμπληρωθῶσιν καὶ αὐτὰ μὲ... σπίτια καὶ ἀνθρώπους, καὶ εἶμαι εὐχαριστήμενη ποῦ ζῶ τώρα».

Οἱ φόβοι τῆς Παλλάδος εἶνε μάταιοι, ἀλλὰ ἡ ἐπιστολὴ τῆς ὠραία. Τελος πάντων, ἀπὸ ἄλλης αὐτῆς τῆς ἱστορίας, τὸ συμπέρασμα εἶνε ὅτι δὲν ὑπάρχει δυσκολώτερον πρᾶγμα παρὰ νὰ προμαντεύσῃ, νὰ προφητεύσῃ κανεὶς τὸ μέλλον. Καὶ ἐκ τούτου ἡ τῶσῃ ποιικιλία καὶ ἀντιθέσεις τῶν γνώμων. Μεταξὺ τῶν ἄλλων τὸ παραδέχονται τὸ Ἰσοτερές Ἀστὺ καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Καρδία, οἱ ὁποῖοι ἀποφεύγουν νὰ ἐκφράσων γνώμην καὶ χαρακτηρίζουν πάντα μετὰ Χριστὸν Προφήτην, — ἔ, πῶς τὸν χαρακτηρίζουν εἰμπερεῖτε νὰ τὸ ἰδῆτε εἰς τὴν εἰκόνα, τὴν ὁποίαν μού ἐξωγράφησεν ἡ Ἑλληνικὴ Καρδία!

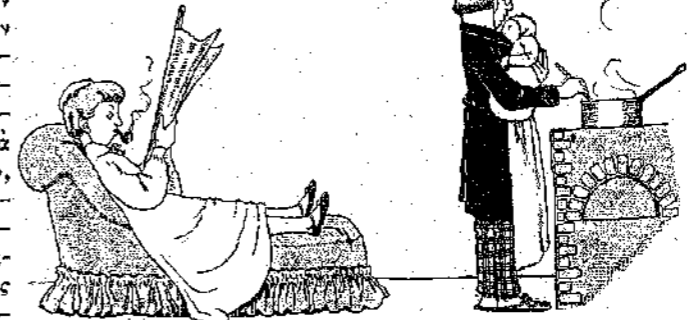
Οἱ φόβοι τῆς Παλλάδος εἶνε μάταιοι, ἀλλὰ ἡ ἐπιστολὴ τῆς ὠραία. Τελος πάντων, ἀπὸ ἄλλης αὐτῆς τῆς ἱστορίας, τὸ συμπέρασμα εἶνε ὅτι δὲν ὑπάρχει δυσκολώτερον πρᾶγμα παρὰ νὰ προμαντεύσῃ, νὰ προφητεύσῃ κανεὶς τὸ μέλλον. Καὶ ἐκ τούτου ἡ τῶσῃ ποιικιλία καὶ ἀντιθέσεις τῶν γνώμων. Μεταξὺ τῶν ἄλλων τὸ παραδέχονται τὸ Ἰσοτερές Ἀστὺ καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Καρδία, οἱ ὁποῖοι ἀποφεύγουν νὰ ἐκφράσων γνώμην καὶ χαρακτηρίζουν πάντα μετὰ Χριστὸν Προφήτην, — ἔ, πῶς τὸν χαρακτηρίζουν εἰμπερεῖτε νὰ τὸ ἰδῆτε εἰς τὴν εἰκόνα, τὴν ὁποίαν μού ἐξωγράφησεν ἡ Ἑλληνικὴ Καρδία!

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μέλλων Διπλωμάτης, [15 ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αἰθῆρ, [12 ε]. — Παλλάς, [10 ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἐαρινὴ Ἐσπερά [8 ε]. — Λάιτς τοῦ Ἀπέου [8 ε]. — Ἄγγελος τοῦ Ἐλέους [7 ε].

Α' ΒΡΑΒΙΟΝ. (ἀπὸ [5 ε] εἰς ἕκαστον) Ἰδαῖος Δάκτυλος. — Μόζαρτ. — Ἐνθουσιώδης Ἑλλῆν. — Δακρυσομένο Τριαντάφυλλο. — Ὑμνος τῆς Ἐλευθερίας. — Βενιαμῖν ὁ Δεσφίος. — Ἀμίμητος Γελοιοποιός. — Ἀσβριακὸν Ἄνθος. — Πιερραῖον Ὀνειρον.

«Μία ἰδέα καὶ αὐτὴ...» (Σελ. 128, στ. β').

«Πᾶς μετὰ Χριστὸν Προφήτης...» (Σελ. 129, στ. β').

πέση εις τὸ νερό πρὶν περάσουν δύο μῆνες τοῦλάχιστον.

— Αὐτοῦ κόμινος λάθος, θαλασσινέ μου. Θὰ εἶνε τέλεια ἀρματωμένον ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν.

— Ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν; Με περιπαθεῖς!

— Διόλου! Ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν, τὸ εἶπα καὶ τὸ ἐπαλαμβάνω.

— Μά, πρέπει ὅλα νὰ γίνουν ἀκόμη εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ σκάφους. Δὲν ἔχουν τελειώσῃ παρὰ τὰ δύο καταστρώματα μόνον. Δὲν ὑπάρχουν ἀκόμη οὔτε διαφράγματα οὔτε δωμάτια. Ἡ πυριτιδαποθήκη δὲν εἶνε καμωμένη.

— Ὁ! εἶπεν ὁ Σουρκοῦφ, ὕψων τοὺς ὤμους του, δὲν πιστεύω νὰ ὀμιλῆς σοβαρὰ. Ἐγχεῖς ἐπισκεφθῆ τὸ πλοῖον; Δὲν λείπει παρὰ ὁ ἐξαρτισμός. Τὰ λοιπὰ θὰ τὰ τελειώσουν οἱ ξυλουργοὶ εἰς τὸ ταξεῖδι.

Καί, ἀφοῦ ἐπίασε τὸν βραχίονα τοῦ Κλαβαγιάν, ὠδήγησεν ὁ Σουρκοῦφ τὸν φίλον του εἰς τὸ ναυπηγεῖον.

(Ἐπειτα συνέχισα) ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ (Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Πέτρον Μασλ.)

ΓΓ' ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΔΥΟ ΜΙΚΡΩΝ ΓΑΤΩΝ ΔΥΟ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ' Ο ΜΕΛΑΝΗΣ ΚΑΛΟΠΕΡΝΑ

— Μιάου! ἔξαναφώνησε ὁ Μελάνης.

— Ναί, μικρούλακι μου... κάθησε ἤσυχα, καὶ θὰ σοῦ δώσω νὰ φῶς...

Ἐσὺ θὰ μοῦ κάνης σφετέρη σήμερα... Τί σοῦ ἔδωκαν τὸ πρῶτ' ἄφεντικόν σου;... Θὰ εἶσαι βέβαια καλομαθημένο...

Τί ἐπίνες; καφέ, γάλα ἢ τσοκολάτα;... Ἄν μιλοῦσες, θὰ μοῦ τὸ ἔλεγες... Μά, ἀφοῦ δὲν μιλάς, θὰ σοῦ δώσω κ' ἐγὼ τσοκολάτα τσοκολάτα ἐπῖνε καὶ τὸ παιδί μου,

πρὶν νὰ πάῃ στρατιώτης, ψιφινάκι μου.

Ἡ λογικὴ αὐτὴ τῆς κυρᾶ Λενιώδης δὲν ἦταν καὶ πολὺ... λογική, ἦταν ὅμως πολὺ κολακευτικὴ διὰ τὸν μουσαφίρη της. Τοῦ ἔβαλε λοιπὸν εἰς ἓνα κενεὴ ἀρκετὴ ζεστὴ τσοκολάτα με γάλα...

Ὁ Μελάνης ἐθυμότανε ὅτι, μιά φορὰ κ' ἔναν καιρὸ, εἶχε γλύψῃ τὸ

ψιφινάκι τῆς κυρίας Ἰσηήνης, διὰ νὰ τὸ καθάρισῃ, καὶ εἶδεν ὅτι ἄλλου εἰδούς τσοκολάτα ἦταν ἐκεῖνη καὶ ἄλλου εἰδούς αὐτῆ. Τὴν ἐκατάπινε ὅμως, εὐχαριστήμενός, διὰ νὰ ζεστοκοιτηθῇ κ' αὐτὸς...

Ἡ κυρὰ Λενιώ τὸν ἐκαμάρονε.

— Γιὰ κῦτταξε, κυρὰ Σταυρούλα! εἶπε εἰς τὴν γειτόνισσα, ποῦ ἐπέβουθε με τὴν καλάθα της.

— Μπα! ἔχεις καὶ γατάκι τώρα;

— Καὶ ὠμορφούλιον, δὲν εἶνε;... Εἶνε λιγὰκι βρεγμένο ἀπὸ τὴ νύχτα, μὰ, ἅμα στεγνώσῃ, θὰ εἶνε... τρέλλα... Σὰν τὸ βελούδο εἶνε ἡ τρίχα του.

— Καὶ ποῦ τὸ πήρες;

— Τὸ βρήκα, καίμενη, σήμερα τὸ πρῶτ, πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα.

— Καὶ θὰ τὸ κρατήσῃς;

— Ἐννοεῖται! ἐκτός ἂν ἔρθουν τ' ἀφεντικὰ του καὶ τὸ ζητήσουν.

Καί, εἰς ὄλους τοὺς πελάτας της, ἔκαμε ἐκεῖνη τὴν ἡμέραν τὴν γνωριμίαν τοῦ Μελάνης, με τὰ ἴδια λόγια ἐπάνω-κάτω.

Ὁ Μελάνης ὄλο τὸ πρῶτ ἐγλυφότανε κ' ἐπλενότανε κ' ἐσυλλογιζότανε. Καὶ ἐπὶ τέλους ἐσχημάτισε τὴν ἰδέαν, ὅτι ἡ κυρὰ Λενιώ ἦτανε τόσο πολυλογὸ ὅσον καὶ καλὴ. Ἄμα δὲν εἶχε κανένα διὰ νὰ τοῦ μιλήσῃ, ἐπήγγαινε κοινὰ τὸ.

— Ἐτοί δὲν εἶνε, ψιφινάκι μου; θὰ καθήσῃς μαζί μου, δὲν εἰν' ἔτσι;

Ἐγὼ θὰ σ' ἀγαπῶ, ἐσὺ θὰ εἶσαι τὸ χρυσὸ μου... ἐσὺ θὰ με διασκεδάσῃς...

Ἄν ἦτανε ἐδῶ τὸ ἀγόρι μου, ἄλλαξε τὸ πρᾶγμα... μὰ τώρα εἶνε

στρατιώτης, καὶ τὸν ἐστείλωνε στὴ Θεσσαλία, καὶ δὲν ἔχω κανένα κοντὰ μου νὰ τὸν ἀγαπῶ καὶ νὰ μ' ἀγαπᾷ, ψιφινάκι μου!...

Ὁ Μελάνης δὲν ἤμποροῦσε νὰ τῆς ἀπαντήσῃ. Ἐκατάλαβε μονάχα ὅτι ἡ κυρὰ Λενιώ ἐλυπότανε ποῦ δὲν εἶχε κοντὰ της τὸ παιδί της, ὅπως αὐτὸς ἐλυπότανε ποῦ εἶχε χωρισθῆ ἀπὸ τὸν

Γάλα. Καί, ἀπὸ συμπάθειαν, ἐτρέφθημε χαϊδευτικὰ εἰς τὸν ποδόγυρον τῆς φούστας της.

Δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ τώρα. Εἶχε φύγῃ ἀπὸ τοῦ κυρίου Παλαιαιοτιμίδου, διότι αὐτὸς οὔτε ἐγύριζε νὰ τὸν κῦττάξῃ εἶχε φύγῃ ἀπὸ τοῦ κύρ Μασλίου, διότι αὐτὸς ἤθελε νὰ τὸν σφάζῃ.

Δὲν ἤθελε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν γρηθόλα, ποῦ τὸν ἐξέστανε, τὸν ἐτάγιζε, τὸν ἐχάιδεψε, κ' ἄλλο δὲν ἐζητούσε, παρὰ ὀλίγην ἀγάπην καὶ λιγα παιγνιδιάρικα χαδάκια;...

Ὁ Μελάνης, ἀπὸ τὰ βασανία του τὰ πόλλά, εἶχε μάθῃ τί εἶνε ἡ συνειδήσις. Καὶ εἶπε ἀπὸ μέσα του ὅτι, ἂν ἐφευγε τώρα, ἡ φευγάλα του θὰ ἦτανε ἀχαριστία...

Ἐλα ὅμως ποῦ ἤθελε νὰ εὐρῇ τὸν Γάλα του. Πῶς νὰ σουμενιδιάσῃ τὴν ἀδελφικὴν ἀγάπην με τὴν εὐγνωμοσύνην;

— Νὰ τί θὰ κάνω, εἶπε. Δὲν κάνει νὰ φύγω ἀμέσως κ' ἔλας ἀπὸ αὐτὴν τὴν καλὴ γυναῖκα... Καὶ ποῖός ἐξέρει;... Ἴσως ἡ τύχη με φέρει ἀργότερα εἰς τὸν δρόμον τοῦ ἀδελφοῦ μου!

(Ἐπειτα συνέχισα). Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

«Μπα, ἔχεις καὶ γατάκι τώρα;...» (Σελ. 132.)

Πολὺ καλά!... Τώρα ὅμως, νὰ φύγῃ πάλιν καὶ ν' ἀφήσῃ ἀπαρηγόρητην αὐτὴν τὴν γρηθόλα, ποῦ τὸν ἐξέστανε, τὸν ἐτάγιζε, τὸν ἐχάιδεψε, κ' ἄλλο δὲν ἐζητούσε, παρὰ ὀλίγην ἀγάπην καὶ λιγα παιγνιδιάρικα χαδάκια;...

Ὁ Μελάνης, ἀπὸ τὰ βασανία του τὰ πόλλά, εἶχε μάθῃ τί εἶνε ἡ συνειδήσις. Καὶ εἶπε ἀπὸ μέσα του ὅτι, ἂν ἐφευγε τώρα, ἡ φευγάλα του θὰ ἦτανε ἀχαριστία...

Ἐλα ὅμως ποῦ ἤθελε νὰ εὐρῇ τὸν Γάλα του. Πῶς νὰ σουμενιδιάσῃ τὴν ἀδελφικὴν ἀγάπην με τὴν εὐγνωμοσύνην;

— Νὰ τί θὰ κάνω, εἶπε. Δὲν κάνει νὰ φύγω ἀμέσως κ' ἔλας ἀπὸ αὐτὴν τὴν καλὴ γυναῖκα... Καὶ ποῖός ἐξέρει;... Ἴσως ἡ τύχη με φέρει ἀργότερα εἰς τὸν δρόμον τοῦ ἀδελφοῦ μου!

(Ἐπειτα συνέχισα). Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΚΑΙ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΟΠΑΙΔΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' ΜΑΜΜΑ! ΜΑΜΜΑ!

Ἡ Μις Κόρα Δούγλας ἐκατοικοῦσεν εἰς ἓνα πολὺ ὠραῖον σπίτι, ἐντελὸς εἰς τὴν ἄκραν τοῦ χωρίου. Αἱ Πηγαί τοῦ Κολοράδου, ὅπως πολλὰ ἄλλα μέρη τῆς Ἀμερικῆς, τὰ ὅποια πολὺ γρήγορα ἐγίναν διάσημα, δὲν ἦσαν μὲν ἄξια νὰ ὀνομασθῶν πόλεις, εἶχαν ὅμως μεγάλην πολυτέλειαν.

Ἐνας μακρὸς δρόμος, ὁ μοναδικὸς σχεδὸν τοῦ συνοικισμού, τριγυρισμένος με μεγαλοπρεπεῖ ἕξοδογεῖα ἐντὸς ὠραίων κήπων, με ἐλκυστικὰ ἐμπορικά, με κομψὰς οἰκίας, ἐξετείνετο εἰς τὴν γελαστὴν κοιλάδα, εἰς τοὺς πρόποδας ἐνὸς βουνοῦ, τὸ ὅποιον ἦτο γνωστὸν με τὸ ὄχι καὶ πολὺ ποιητικὸν ὄνομα Κορυφῆ τοῦ Δικράνου.

Ἦτο πολὺ ὕψηλόν, ἀλλὰ δὲν ἐφαίνετο, διότι ἡ κοιλάς ἐκεῖ εἶνε πολὺ ὕψηλῃ καὶ τὸ παρουσιάζει στρογγυλὸν καὶ βαρὺ. Εἶνε ἀπαραίτητος εἰς τὰ βουνὰ ἡ μαγεῖα τῆς ἀτμοσφαιρας καὶ τοῦ ἡλίου διὰ νὰ φαίνωνται ὠραῖα... Ἀλλὰ, μακρύτερα, αἱ ὑπερήφανοι κορυφαὶ τῶν Βραχυδῶν Ὀρέων, παρατεταγμέναι κλιμακωδῶν, ζωγραφίζονται εἰς τὸν γαλανὸν οὐρανόν, τὸν ἐκτάκτως διαυγῆ καὶ βαθύν.

Ἡ κοιλάς εἶνε φραγμένη ἀπὸ τὴν μίαν πλευρὰν της, με ὕψηλους δασοφύτους λόφους, ὅπου εὐρίσκονται καινόνες. Εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα ἀκόμη μεταχειρίζονται αὐτὴν τὴν ἰσπανικὴν λέξιν ὡς ὀνομασίαν τῶν ρηγμάτων, τὰ ὅποια σχηματίζουν οἱ χειμάρροι. εἰς τὸν κόκκινον καὶ εἰς τὸν γαλανόν...

Ἐνῶ ἐδίδεν εἰς τὴν Μάγγην ἀφορμὴν νὰ φλυαρῇ, ἡ Μις Δούγλας ἐκῦτταζε τὰ κινήματα τῆς Σελήνης.

— Σοῦ ἀρέσουν τὰ εὐμορφα πράγματα, καθὼς βλέπω, εἶπεν ἐπὶ τέλους.

Ἐἶχε σηκωθῆ καὶ εἶχε βάλῃ τὸ χεῖρ της εἰς τὸν ὄμιον τῆς μικρούλας.

— Πολύ, καὶ μάλιστα αἱ εἰκόνες.

σχέσεις τῆς κυρίας του, ἤνοιξε τὴν θύραν τῆς αἰθούσης.

Ἡ Μάγγη καὶ ἡ Σελήνη ἐστάθησαν εἰς τὸ καθῶπι, ἀρκετὰ φοβισμένα.

Ἡ Μις Δούγλας, κομψοτάτῃ με τὴν πρῶτην τῆς ἐνδυμασίαν, τὴν στολισμένην με δαντέλλες, ἦτο πολὺ περισσότερον ἐπιβλητικὴ παρὰ με τὴν ἀμαζόνια της, ποῦ ἐφοροῦσεν ὅταν ἐτρωγέ φέτες με βούτυρο κ' ἐπῖνε τοαί εἰς τὸ τραπέζι τῆς ἐξοχῆς τοῦ Χάρδου.

Ἡ φιλόκαλος πολυτέλεια τῆς αἰθούσης, με τὰς εἰκόνας εἰς τοὺς τοίχους, τὰς μεγάλας φουσκωτάς πολυθρόνας, τὰ κομψοτεχνήματα ἐπάνω εἰς τὰς κονσόλες, τὸ τεραστιον δέρμα μιάς λευκῆς ἀρκούδας ποῦ ἦτο ἀπλωμένο ἐμπρὸς εἰς τὸ τζάκι, ὅπου ἔλαμπαν τ' ἀναμμένα κωσούζουλα, ἔλα αὐτὰ ἔκταναν ἀληθινὴν δυσαρμονίαν με τὰ κκορραμμένα μάλλινα φουστάνια, τὰ χονδρὰ ὑποδήματα καὶ τὰ πλεκτὰ σαλάκια τῶν δύο κοριτσιῶν...

Ἐφερα τρία κοτόπουλα—τὰ πῖο ὠραῖα—καὶ δύο κεφαλάκια βούτυρο.

Ἐξοχα, Μάγγη μου! θὰ φᾶμε ἀπόψε τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ κοτόπουλα. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως, ἔλατε νὰ μοῦ πῆτε καλημέρα καὶ αἱ δύο σας. Δὲν εἶμαστε λοιπὸν πιά παλῆς φιληνάδες;

— Ναί, μοναχά, με κάμνετε καὶ φοδοῦμαι πολὺ περισσότερο παρὰ ἐκεῖ κάτω. Σὰς φοβάται κ' ἡ Σελήνη. Θαρρῶ πῶς ὁ ὑπὲρτης σας ἤθελε νὰ μᾶς πάῃ στὴν κουζίνα!

Ἡ Μις Κόρα ἤρχισε νὰ γελά κ' ἔβαλε τὰ κορίτσια νὰ καθίσουν κοντὰ στὴν φωτιά—διότι τὸ μακρὸν ταξεῖδι τῶν με τὸ ἀνοιχτὸ ἀμαζάκι τὰ εἶχε κάμῃ νὰ κρυώσουν. Ἐλαμπε βέβαια ὁ ἥλιος, ἀλλὰ ὁ ἀέρας ἦτο ἀκόμη πολὺ ψυχρὸς.

Μετ' ὀλίγον, ἐνῶ ἡ Μάγγη, ἡ ὁποία γρήγορα συνῆθε, ἐφλυαροῦσε χαρωπὰ, ἀπαντῶσα εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῆς Μις Δούγλας, ἡ Σελήνη δὲν ἀνοίγε τὸ στόμα της νὰ ὀμιλήσῃ. Ἐκῦτταζεν ἀπ' ἐναντίας με τὸν ἄλλον προσοχὴν γύρω της. Ἐξοφῆτα ἐσηκώθη καὶ ἔκαμε τὸν γύρον τῆς αἰθούσης. Τῆς ἐφαίνετο ὅτι εὐρίσκετο εἰς τόπον γνῶριμον μίαν περίεργον ἀπόλαυσις τῆς ἤρχετο ἀπὸ τὰ σπάνια ἐπιπλά' ἔβαζεν ἐλαφρὰ τὸ χεῖρ της εἰς τὰ στηρίγματα τῶν καθισμάτων, ἐφλυαροῦσεν ἢ κανὲν μεγάλο λεύκωμα με φωτογραφίας εἰς τὸ τραπέζακι, ἢ κανένα ἀγαθματάκι ἐπάνω εἰς τὴν ἐταξέραν. Αἱ εἰκόνες τοῦ τοίχου ἰδιαιτέρως τὴν εἴλκυαν.

Ἐνῶ ἐδίδεν εἰς τὴν Μάγγην ἀφορμὴν νὰ φλυαρῇ, ἡ Μις Δούγλας ἐκῦτταζε τὰ κινήματα τῆς Σελήνης.

— Σοῦ ἀρέσουν τὰ εὐμορφα πράγματα, καθὼς βλέπω, εἶπεν ἐπὶ τέλους.

Ἐἶχε σηκωθῆ καὶ εἶχε βάλῃ τὸ χεῖρ της εἰς τὸν ὄμιον τῆς μικρούλας.

— Πολύ, καὶ μάλιστα αἱ εἰκόνες.

— Ὅλα αὐτὰ σὲ ἐκπλήττουν, ὑποθέτω, διότι, φυσικά, εἰς τὴν ἐξοχὴν σας, δὲν ἔχουν τὸν καιρὸν νὰ φροντίζουν διὰ τὰ πράγματα τῆς τέχνης.

— Ὁχι, δὲν ἐκπλήττομαι διόλου. Μοῦ φαίνεται ὅτι τὰ ἔχω ἰδῆ ὅλα αὐτὰ καὶ ἄλλην φορὰν.

Ἡ Μάγγη ἦτο ἐτοιμὴ νὰ φωνάξῃ: «Ναί, σὸ φεγγάρι!» Ἀλλὰ, διὰ νὰ μὴ λυπήσῃ τὴν μικρούλαν τῆς φιληνάδας, ἐκρατήθη. Ἡ Σελήνη ὅμως εἶχεν ἰδῆ τὴν κίνησιν τῶν χειρῶν της, καὶ ἀπε-

— Ὁχι, Μάγγη μου, ὄχι σὸ φεγγάρι.

Ἐγὼ ποτέ μου δὲν ἔζησα σὸ φεγγάρι.

Ἐγὼ ποτέ μου δὲν ἔζησα σὸ φεγγάρι.

Ἐγὼ ποτέ μου δὲν ἔζησα σὸ φεγγάρι.

Ἐγὼ ποτέ μου δὲν ἔζησα σὸ φεγγάρι.

Ἐγὼ ποτέ μου δὲν ἔζησα σὸ φεγγάρι.

Ἐγὼ ποτέ μου δὲν ἔζησα σὸ φεγγάρι.

Ἐγὼ ποτέ μου δὲν ἔζησα σὸ φεγγάρι.

Ἐγὼ ποτέ μου δὲν ἔζησα σὸ φεγγάρι.

Ἐγὼ ποτέ μου δὲν ἔζησα σὸ φεγγάρι.

Ἐγὼ ποτέ μου δὲν ἔζησα σὸ φεγγάρι.

Ἐγὼ ποτέ μου δὲν ἔζησα σὸ φεγγάρι.

Ἐγὼ ποτέ μου δὲν ἔζησα σὸ φεγγάρι.

Ἐγὼ ποτέ μου δὲν ἔζησα σὸ φεγγάρι.

Ἐγὼ ποτέ μου δὲν ἔζησα σὸ φεγγάρι.

Ἐγὼ ποτέ μου δὲν ἔζησα σὸ φεγγάρι.

Ἐγὼ ποτέ μου δὲν ἔζησα σὸ φεγγάρι.

Ἐγὼ ποτέ μου δὲν ἔζησα σὸ φεγγάρι.

Ἐγὼ ποτέ μου δὲν ἔζησα σὸ φεγγάρι.

Ἐγὼ ποτέ μου δὲν ἔζησα σὸ φεγγάρι.

Ἐγὼ ποτέ μου δὲν ἔζησα σὸ φεγγάρι.

Ἐγὼ ποτέ μου δὲν ἔζησα σὸ φεγγάρι.

Ἐγὼ ποτέ μου δὲν ἔζησα σὸ φεγγάρι.

Ἐγὼ ποτέ μου δὲν ἔζησα σὸ φεγγάρι.

Ἐγὼ ποτέ μου δὲν ἔζησα σὸ φεγγάρι.

Ἐγὼ ποτέ μου δὲν ἔζησα σὸ φεγγάρι.

Ἐγὼ ποτέ μου δὲν ἔζησα σὸ φεγγάρι.

Ἐγὼ ποτέ μου δὲν ἔζησα σὸ φεγγάρι.

Ἐγὼ ποτέ μου δὲν ἔζησα σὸ φεγγάρι.

εἶμαι σὰν τὸν μπαμπά, μοῦ φαίνεται ὅτι πηγαίνω νὰ σαάσω μέσα στὸ σπίτι. Δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο, βλέπεις, σὰν τὸ μεγάλο λειβάδι, ὅπου ὁ ἀέρας φυσᾷ, ὅπου κυττάζεις ὅσον θέλεις μακρὰ, πολὺ μακρὰ, καὶ θαρρῶς πῶς εἶνε καμωμένο ἀποκλειστικῶς γιὰ σένα!

Ἡ Σελήνη ἀγαποῦσε καὶ αὐτὴ τὸ μεγάλο λειβάδι, ἰδίως ὅταν ἐκάλπαζε με τὸν μικρούλη της τὸν Χιονοπούπουλο, ἐσκέπτετο ὅμως ὅτι τὸ ἐκλεκτὸν τραπέζιον ἐκείνου, τὰ εὐμορφα πιάτα, τὸ

μεγάλον σκαλιστὸ μπουφέ τῆς τραπεζαρίας, καθὼς καὶ τὰ θαυμάσια

ἐκεῖνα καλλιτεχνήματα τῆς αἰθούσης τῆς ὑποδοχῆς, δὲν ἦσαν ἀξιοκαταφρόνητα.

Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγον, ἡ Μις Κόρα ἐφώνησε τὰ κορίτσια: Ἐνα ἀμαζάκι, ἀνοικτὸν καὶ ἐλαφρότατον, ἐπερίμενον ἐμπρὸς εἰς τὴν ἐξώθυραν. Ὁ

σάκις ἐπρόκειτο διὰ τὰ ἄλογα, ἡ Μις Κόρα πάντοτε ἐφρόντιζε μόνῃ της, ἔπνευεν, ἔκαμνε τὸν ἀμαζάν, ἔξευεν, ἐσέλλωνε καὶ ἐξῆστριζεν ἐν

ἀνάγκῃ, καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον.

Ἐπήδησεν εἰς τὸ κάθισμα ἐπάνω, καὶ τὰ δύο κοριτσία, τὰ ὅποια δὲν ἔπιαναν καὶ πολὺν τόπον, ἐστρωμάχθησαν δίπλα της. Ἐνας ὑπηρετάκος, τόσοσ-δὰ κοντούλης, ποῦ ἐγυάλιζεν ὄλος με τὰ μπροντζίνα κουμπία του, ἐσκαρφάλωσε εἰς ἓνα μικρὸ ἐδώλιον, ὅπισω των, πλάτῃ-με πλάτῃ, κ' ἐκάθησε με σταυρωμένα χεῖρα, ὅπως κάμνουν οἱ ἐξηρησμένοι γροῦμ. Τὸ ἔργον του δὲν ἦτο τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ κρατῇ τὸ ἄλογο, ὁσάκις ἡ κυρία του ἤθελε νὰ πεζεύσῃ.

— Ὅτι ἐπισκεφθῶμεν πρῶτα-πρῶτα τὸν Κῆπον τῶν Θεῶν...

Ἡ Σελήνη τὴν ἐκῦτταζε τῆς ἐφάνη ὅτι ἡ μεγάλη των φίλη τὸ εἶπε διὰ νὰ στατευθῇ. Ἀλλὰ ὄχι! ἡ Μις Κόρα ἦτο σοβαρωτάτῃ ἐκρατοῦσε στίβαρὰ τὰ ἡνία, διότι τὸ εὐμορφα μαῦρο ἄλογο της ἄλλο δὲν ἤθελε παρὰ νὰ τὸ βάλῃ στα τέσσαρα. Ἡ Σελήνη δὲν ἐτόλμησε νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις, ἀφοῦ μάλιστα ἡ Μάγγη

Ἡ Μις Δούγλας ἐκῦτταζε τὰ κινήματα τῆς Σελήνης... (Σελ. 133, στ. 4.)

γη εφαινότο σαν να έγινε τελείως περί τίνος έπρόκειτο. Από αυτό συνεπέραναν ότι ίσως οι θεοί των Ινδών, οι οποίοι κατά τα φαινόμενα δεν έμοιαζαν με τον καλό Θεόν, που καθημερινώς του έλεγαν αυτή «Πάτερ ημών», είχαν διωχθεί από τον ούρανό, και είχαν έλθει να κατοικήσουν εις τους πρόποδες της Κορυφής του Δικράνου. Και έσυλλογίσθη, όχι χωρίς κάποιο φόβο, αν θα τους έδωσε και τι θα τους έλεγε. Από τότε που την έβεβαίοναν, ότι είχε πέσει από το φεγγάρι, απ' έδου ιδίως η Μάγνη της διηγείτο φανταστικές ιστορίες, οι οποίες εδλάσθησαν μέσα στο μικρό μυαλό της, τίποτε πλέον δεν της εφαινότο αδύνατον. Θα έπροτιμούσε μόνον να μη κάμη το τόλμημα και να εισέλθη εις εκείνον τον κήπον.

Πολύ γρήγορα όμως ανέκτησε το θάρρος της. Αφού έπροχώρησεν αρκετή ώρα εις ένα ανηφορικό δρόμον, η Μίς Δούγγας έπήδησε κάτω και παρέδωκε τα ήλια εις τον μικρόν ίπποκόμον.

(Έπειτα συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΑΤΗΣ
(Κατά το γαλλικόν της Κας Γιοάννας Μαρξ).

Η ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

Ένας άνθρωπος είχε χάσει την γυναίκα του, τα παιδιά του, τους φίλους του, τα πλούτη του. Τίποτε δεν του είχε μείνει από ό,τι μς κρατεί εις τον κόσμον εδώ κάτω. Είς την καρδίαν του άνοιξε μία πληγή που έσταζεν αίμα, τα μάτια του έσκοτεινίσαν από άσπείρευτα δάκρυα.

Ότε αι έβδομάδες ούτε οι μήνες ήμπόρσαν να καταπραίνουν την άπελπισίαν εκείνου του δυστυχισμένου, και την στιγμήν που έπεκαλέσθη τον άγγελον της παρηγορίας, δεν ήλπιζε πραγματικώς καμμίαν βοήθειαν από αυτόν.

Ήλθεν όμως ο άγγελος, τον έπήρην από το χέρι και τον έπήγεν εις το μόνον κτήμα που του είχε μείνει, εις ένα μεγάλο λειβάδι.

Φίλε μου, τώ είπε, ζήτησε να έβρης, ανάμεσα εις αυτά τα χόρτα και τα άνθη, το άνθος το μοναδικόν, που δεν έχει ταίρι. Όταν θα το έβρης, βάλε το επάνω εις το στήθος σου, και κάθε πόνος σου θα σου περάσει. Εύκολα θα το γνωρίσης, διότι όμοίόν του δεν υπάρχει άλλο, και αυτό μοιάζει με τα γαλάζια αγριολούλουδα του κάμπου, που στολίζουν σαν αστράκια τα χρυσαίμενα στάχια.

Ο άνθρωπος άμέσως έτρεξε στο λειβάδι, κ' έψαξε εδώ, κ' έψαξε εκεί, και σαν τρελλός έγύριζε δύο ήμερόνικτα σωστά. Έκοβε άνθη, και άμέσως τα έπετοσε και τα σπανιότερα

είχαν τα ταίρια των μέσα στο πλήθος το άμέτρητον.

Είδε και άποείδεν ο άνθρωπος ότι, με αυτό το φάξιμο εις την τύχη, αποτέλεσμα δεν θα έφερεν. Δι' αυτό έπιασε κ' έγύρισε το λειβάδι του εις όμοια τετράγωνα, με την σταθεράν άπόφασιν να τα έρευνήση ένα-ένα. Ολίγον τον έμελε πόσον καιρόν θα εξώδευεν εις αυτήν την εργασίαν με την κανονικήν του μέθοδον ήτο βέβαιος ότι μίαν ήμέραν θα την έτελείονεν.

Αυτή η ήμέρα άργησε να έλθη. Το καυστικόν καλοκαίρι ήλθε μετά την άνοιξιν, και ο άνθρωπος άκόμη έρωτοσε κάθε άνθος και χορτάρι. Άλλά όσον έπροχωρούσεν εις το έργον του, ένα νέον αισθήμα, η έλπίς του θριάμβου, τον έκυρίευε, και, όταν ο βαρύς ήλιος, το μεσημέρι, εδάρυνεν εις την κεφαλήν του και τον υπεχρέονε να εξαπλωθή όλίγον εις την σκιάν, ήκουε, δυνατότερα και από το διαπεραστικόν τραγούδι του τζιτζικια, να του φωνάζη η φωνή του άγγέλου της παρηγορίας:

— Έχε θάρρος!
Θάρρος! Και το χόρτο στο λειβάδι εξηραίνεται, όσον έπερνούσεν ο καιρός. — Ε! είπεν ο άνθρωπος, θα το θερίσω όλον και τώρα. που γνωρίζω όλα μου τα φυτά, θα τα χωρίσω με την άνεσίν μου, και θα τα κατατάξω κατ' είδος, εις το σπίτι μου.

Αυτό και έκαμε. Ευχαριστημένος, διότι έληγομνούσε τα βάσανά του, ήρχισεν αυτό το νέον έργον και το άγάπησεν. Ο κόσμος των φυτών, που ήτο άλλοτε άγνωστος εις αυτόν, τώρα έγίνετο γνωστός του: εύρισκεν ο άνθρωπος εις τα φυτά εκείνα άπειρα ένδιαφέροντα πράγματα και θέματα μελέτης, τα έμελετούσε και κατέγραφε τας παρατηρήσεις του.

Και πριν άκόμη αποτελειώση το έργον του, η πληγή της καρδιάς του έκλεισε, τα μάτια του ήνοιχθησαν πάλιν προς την χαράν της ζωής, και, όταν ο παρηγόρος άγγελος έπέστρεψεν, ο άνθρωπος έγνώριζε πλέον ότι η εργασία εινε η παρηγορία όλων των δεινών, ότι αυτή η εργασία μς κάμνει, κατά τας ώρας της αναπαύσεως και της συλλογής, να εύρίσκωμεν γλυκυτέρας τας αναμνήσεις μας, προσφιλέστερα και αυτά άκόμα τα περασμένα βάσανα κ'...

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η Μαμά διαβάει σε μία έφημερίδα ότι εις το τάδε Κατάστημα γίνεται έκπτώσις είκοσι τών εκατόν. Και η Μίνα:

— Όραία!... Όστε, μαμά, αν πάρη κανείς είκοσι δραχμών πράγμα, δεν θα πληρώση τίποτε!

Βεσάλη από του Μέλλοντος Δικλωμάτου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΑΣ

Σήμερα λοιπόν άπολαμβάνετε την 21ην Κυριακήν. Άνοητοφρόνητος εινε μια από τας όφραϊότερας που έγιναν έως τώρα, και δια το ένδιαφέρον της έρωτήσεως, και δια την μεγάλην ποικιλίαν και ιδιορρυθμίαν των άπαντήσεων, και δια τας περιέργους εικόνας που την συνοδεύουν, εκ των όποιων τρείς εινε έργα συνδρομητών μου, άσποασθείσαι από τας εικονογραφημένας άπαντήσεις των. Και άλλας εικόνας έλαβα, μερικας εύφρεστέρας από αυτας που δημοσιεύω, — αλλά δεν τας δημοσιεύω, διότι η έκτέλεσις των δεν ήτο αρκετά τεχνική.

Ερωτώ την προσοχήν σου η την πρώτην εικόνα, η όποια πραγματικώς εινε το στόλισμα της Κυριακής μας. Την έκαμε, ως βλέπετε, ο κ. Αντώνιος Βάτσης, — ο ίδιος που μς έκαμε και την Μεγάλην Μαγικήν Εικόνα. Εινε πολύ νέος άκόμη, άλλ' έχει ισχυρόν τάλαντον, καλό χέρι, πολλήν εύφυσιν, και μίαν ήμέραν βεβαίως θάναδειχθή μεταξύ των πρώτων ζωγράφων μας.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΟΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

2.—Ο Άδομάντος Χαράκτηρ, «ένθερος φίλος μου και φιλοεργός βιασώτης» κατά την ίδιαν του φράσιν, μου έφορολογείται ότι αδυνατεί να πληρώση και φέτος την συνδρομήν του και με παρακαλεί να τον συστήσω δημοσίως εις τους Συλλόγους και τους λοιπούς εύπόρους φίλους μου εύελπιστών ότι... αθλίει γίνη άνάσπαστος υπό των συναδέλφων του. Κ' έγώ εύελπιστώ επίσης.

3.—Ο Μάρτυς της Έλευθερίας, από την Κύπρον, μς συνιστά ένα παιδί πτωχότατον κ' έπιμελέστατον, το όποιον άδκου εύρη καμμίαν Διάπλασιν την διαβάει άπληστως και την παραιτεί με στεναγμόν διότι δεν εινε συνδρομητής. Και αυτός ο καύσιμος πρέπει να έγγραφη.

Η Έλικωνιάς Παρθένος [ΕΕΕ] έγγραφε δια την δευτέραν εξαμήνιον το υπ' αριθ. 41 συσταθέν πέρυσιν πτωχόν παιδίον του Βάλου. Εδγέ της!

Τα τρία τέταρτα των επιστολών που έχω σήμεραν έμπρός μου, άπουδούντοι είτε προς τον κ. Φαίδωνα είτε προς έμέ, και πραγματεύονται το τυροπρόν ζήτημα των παραπόνων και των Εύσήμων. Προς το παρόν δεν θάπαντήσω εις καμμίαν από αυτας, μολονότι αι περισσότεραι εινε όραία γραμμάτια, και εύγενή αισθήματα εκφράζουν, και όραιας υποσχέσεις δίδουν. Άλλά το ζήτημα εξακολουθεί να μένη άλυτον. Διότι όσες φορές έκαμα να ληρομήσω και να το λάσω κατά τας εύχάς σας, πάντα έπαρουσιάσθη και νέον γεγονός, το όποιον μ' επανέφερον εις την πραγματικότητα. Νά, αυτήν την εβδομάδα π. χ. έμαθα ότι έχει παραπόνα και ο... πύρος νομίσετε; ο Λευκοκόμηντος Αγγαλιός!! εκείνος διαλαδή δια τον όποιον έγιναν όλα! εκείνος δηλ τον όποιον άνεστατόθησαν τόσοι, νομίσαντες ότι τον περιποιώμαι περισσότερο! Ναι, άλλ' αυτός, — μου γράφει, — εινε καλός, με αγαπή πολύ και τα παραπόνά του δεν τα λέ-

γει... Βλέπετε λοιπόν ότι δεν υπάρχει κανείς που να μην έχη παράπονα, κυριά η φωνή... Αυτή εινε η άπάντησις μου εις τας περί παραπόνων επιστολάς. Άλλος τε αυτήν την εβδομάδα, ένεκα της Κυριακής, δεν έχω και τόπον ναπαντήσω περισσότερα.

Το πρώτο γραμματάκι σου, Έλληνική Θεότης, μου άρεσε πολύ. Εύγε, να μου γράψης όσον εύπόρους συγνότα. Και το παιδικόν Πνεύμα νοστιμώτατον. Το δημοσιεύω, αφού μάλιστα εινε και ιστορικόν.

Πραγματικώς, Έλικωνιάς Παρθένε, μόνον οι ύπναράδες δεν μπορεί να εινε ένθουσιασμένοι με την Άνοιξιν, αφού τώρα αι ήμέραι μεγαλώνουν και αι νύκτες μικραίνουν... Ολοι όμως οι άλλοι, δι' αυτό άκριδώς, εινε εύτυχάει!

Βεβαίως, εινε αυτό που γράφεις, Ζήτω η Μακεδονία! αι ιδίαι μας έκλογαι, αι βραβεύουσαι και τους έκλογούς, έπιζητούν την καλύτεραν έκλογήν. Έτσι υπάρχει έλις να μην ισχύουν ούτε επεμβάσεις ούτε δωροδοκίαι ούτε παρακλίσεις.

Ήουζε διάβολε, χάρη πολύ που έλαβα γράμμα σου ύστερ' από τόνον καιρόν. Να ώραϊός τρόπος δια να έγγραφον οι άποροι συμμαθητάι σου, οι κατενθουσιασμένοι με το φύλλον μου: η Μετοχή σου! Όσοι την λοιπόν εις ένέργειαν και να ίδης πόσον θα σ' εύγραιμοσούν.

Ελπίζω, Άφρα, ότι έντός όλίγου θα προκηρύξω φωτογραφικόν Διαγωνισμόν. Έξετέλεσα την παραγγελίαν σου, και σε παρακαλώ εταν γράψης εις τον Άγγελον Προστάτην, να του τής πολλά χαρητίσματα και να μη μς ξεχνά.

Διηγούεις της Νεολαίας, πολλοί φοβούνται ότι αν έπραματοποιείτο παρομοία ιδέα, οι Όλυμπιακοί Άγώνες θα έμοιάζαν... με Άποκρίαν. Έγώ δεν ήξέρω: ούτά, βλέπεις, έφαίνονται από την έντόπισιν της στιγμής και δι' αυτό δεν θα έλεγα ούτε και ούτε άγι.

Με πολλήν μου εύχαριστήσιν, Έσμεράδα, εδιάβασα τας κομφοτάς επιστολάς σου. Δια να μη κείμης τέτοιον λάθος εις το έξής, πρόσεχε εις τα α. και εις τα κ. των έγγραφισων των ψευδώνυμων. Όπου α, εινε άγορί: όπου κ, εινε κορίτσι. Και άκριδώς δια ναποφεύγονται αι παρεξηγήσεις, έκαμα φέτος αυτήν την διάκρισιν.

Ελπίζω, Μικρέ Σαλαμική, ότι τώρα που έγινε η καλή άρχη, θα εξακολουθήσης. Αι προτάσεις σου θα δημοσιευθούν εις το προσεχές, διότι προηγούνται πολλαι και δεν υπάρχει τόπος.

Κίτρινο Ντόμινο, διεδίδασα εις τον κ. Φαίδωνα «την μοναχικόν έγγραφην μετά των διαπιστευτηρίων της νυβρότητός σου», και τήν έπια ότι «ώρισμένως δεν έχει προσόντα υποψηφιότης βουλευτοσύς». Έκατόν έγγραφα δεν θα τον εύχαριστούσαν περισσότερο από το εύκυνότατον αυτό γράμμα!

Μόνον δι' αυτό που γράφεις, Φαίδιμη, έπρεπε να οικονομήσω όλίγον τόπον, δια να σου άπαντήσω εδώ. Λοιπόν, η επιστολή σου με κατεμάγευσε και δια πολλας άλλας με παρηγορήσε.

Είς την Άνδρον, η άγαπητή μου φίλη Μαρία Κ. Πολύμη (Ναυτοπούλα της Άνδρου) ήραβανίσθη μετά του κ. Λεωνίδα Βογιαζίδου μηχανικού. Θερμά και εγκάρδια συγχαρητήρια.

Οι επιστολογράφοι των δύο τελευταίων εβδομάδων, εις τους όποιους δεν έπιτρέπει ο χώρος ναπαντήσω, εινε οι έξης: Γλυκό Φιλί, Κνρια Σκαρφαλόστρα, Μόνως, Άγγελος του Έλίου, Άγνωνος, Παλλάς, Άνθος Άνθων, Τεολοχίτης, Μιμόζα, Περωτών Όνειρον, Έθνικόν Όνειρον, Άδρα του Βερμίου, Άνδρον της Έγρήμον, Αίθερια Ύπαξις, Όραία Τουρίλις, Σανθό Διαβο-

λάκι, Άμύμητος Γελοτοποίον, Άνθος της Έβαιοθησίας, Έλληνίς, Μελαγχροίν, Έλ-ληρόπουλο, Φάρος της Ποικιλότητος, Διακροίεσσα Άρσακιάς, Ρόδον της Άνατολής, Ίδιότροπος Σανθούλα, Έαρινή Έοπήρα, Έαο της Έλλάδος, Ψάλλης της Έλεοθερίας, Μικρός Άθρηναϊος και Θεός της Άγάπης.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ούδέν ψευδώνυμον εγκρίνεται η άναγνώσται άν δεν συνοδεύεται από του δικαιώματος (φ. 1.) Τα εγκρινόμενα η άνοητοφρονη άνοητοι μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1906. Όσα συνοδεύονται από α, άνήκουν εις άγορί, και δα από κ, εις κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: Έλληνικόν Άδρασι, α. (Κ. Α. Μ. από το πρώτο μ.) Μαρκίον Αθ' Δασύ, α. (Α. Μ. Φ. ες εινε άγορίτερον όνομα δεν θα σου άρέση) Σαφροστροφωμένη Έλλάς, α. (Α. Β. Μ.) Άρχοντοπούλα των Ιετικών Όρειων, κ. (Μ. Σ. Σ.) Παναφίλοσος κ. (Μ. Δ. Η.) Άδρα της Ζωής, α. (Η. Κ. Η.) Θήμη του Φθόνου, α. (Α. Μ. Η.) και Νυμφαία του Νέλλου, κ. (Μ. Α. Κ. πολύ εύφορόν το ψευδώνυμον σου τους όρους του Διαγωνισμού της Καλλιγραφίας: Οα τους ίδης εταν θα προκηρυχθή.)

Άναγνώσεις Ψευδώνυμων: Μόνως, κ. Έουχος Διάβολος, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Προσέτινον μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον λαχόν δια το έτος τοούτο, προς έχοντας ψευδώνυμον επίσης λαχόν δια το έτος τοούτο. Προτάσεις με όνόματα, η με ψευδώνυμα κατηγγημένα, δεν δημοσιεύονται.

Μικρά μυστικά επιθυμούν ναταλλάξουν: το Άνθος Άνθων με το Χρυσοπέτρουον Όνειρον, Νίχτα της Καστέλλας, Άμύμητον Γελοτοποίον, Διακροίεσσα Τριεντάφυλλο και Ίσοπεφές Άστν—ο Έλληνικός Παιών με την Πολυθέλητρον Νεότητη, Ησθια του Μεσολογγίου, Ναυτοπούλο του Μεσολογγίου, Έλληνίδα και Έλληνική Θεότητα—η Ηγμονίς της Κρήτης με το Έρωτηρόν Προσωπίον, Σκλήρον Παρθένον, Έσθινόν Άσμα, Διαγύρον της Νεολαίας, Φοδία Διάβολο και Άνθωνσαν Νεότητη—η Κόρη του Διός με την Κόρη του Όρεανού, Έσθινήν Νεφέλην, Ρυολέιτον και Μαργαρίταν του Άρρο—η Σαφροστροφής Σημαία με την Ναυτοπούλαν του Μεσολογγίου, Άδραν της Έλευθερίας, Άκακίαν, Καοδιαν υπό Τέρρον και Δροσλόστον Δικαιώτης—ο Διόντιμος με τον Μίγαν Κωνσταντίνον, Μεγάλην Έλλάδα και Ξεγανωμένον Ιετικόν—η Ηλιόλουτος Προία με την Έλικωνιάδα Παρθένον, Διακροίεσσα Άστον και Κνρια Σκαρφαλόστρα—η Ροδόχροος Παροία με την Ρεμβάδη Μαυρομάταν, Άμύμητον Γελοτοποίον, Κνανόφθαλμον Έλληνοπούλαν, Ίδιότροπον Σανθούλαν και Άφρον—η Όραία Τουρίλις με την Γλυκίαν Ανάμνητον, Πολυπαθή Ύπαξις, Όνειροκόλον της Δόξης, Ρεμβάδη Μαυρομάταν και Μαργαρίτην Γαζίαν—η Πυργία Καλλιέχνης με την Πολυπαθή Ύπαξις, Γλυκό Φιλί, Πολυθέλητρον Νεότητη, Μικρόν Δόκιμον και Άφροστροφωμένον Κέμμα η Περωτή Καοδι με την Κνανόφθαλμον Έλληνοπούλαν, Άλγρον της Έλλάδος, Γλυκό Φιλί, Έλληνικήν Καοδιαν και Έδωφοίον—το Άνθος της Έβαιοθησίας με την Φλην των Ζήρον και Άνθος της Έλευθερίας—η Έαρινή Νεφέλη με το Άνθος Άνθων, Αίθεριαν Ύπαξις και Δεσποινίδα Άν μ' εθής—η Δάρις της Φόσσης με την Έλληνίδα, Άλγρον της Έλλάδος, Όραϊον Έλλάδα, Μελαγχροίν Έλληνοπούλο και Μελαγχροινήν Άφροδίτην—η Ίδιότροπος Σανθούλα με την Αίθεριαν Ύπαξις, Όραία Τουρίλις, Εσθινόν Διαβο-

γελον, Όραϊον Τουρίλις και Γλυκό Φιλί—ο Άργυροκόπος Φοίβος με το Ύπερ Παρθένον, Ίσοπεφές Άστν, Διακροίεσσα Άρσακιάδα, Δάριδα του Όραϊον και Μαργαρίταν του Άρρο—η Παπαρούνα των Άρρον με τον Άμύμητον Γελοτοποίον, Γλυκό Φιλί και Δοκίμοσων των Σαλώνων—ο Ίσοπεφές των Λευκών Όρειων με τον Τολμηρόν Θαλασσοπόρον, Ηρωϊκό Άρχαδι, Θεοισανόν, Έλληνικόν Παιδνα και Ύπερ Παρθένος—ο Φοδία Διάβολος με την Δοκίμοσων των Σαλώνων και Διακροίεσσα Άρσακιάδα—η Έσμεράδα με τον Μαρκίον Βιλλιαρό, Ύπερ Παρθένος, Σημαϊόν της Έλευθερίας, Μισοκακομωρον και Δάριον του Άπειρον—το Πρωτόν Όνειρον με την Φλην των Ζήρον, Κίτρινο Ντόμινο, Έλικωνιάδα Παρθένον, Άνθων της Έσθιμον και Όνειρον Παρθένον—ο Άρης με τον Λευκοκόμηντον Αγγαλιόν, Δραπέτην Άγγελον, Άγαδι της Τριανταφυλλιάς, Αίθεριδα του Άπειρον και Ύμον της Έλευθερίας—η Έλπίς του Μέλλοντος με το Γλυκό Φιλί, Δοκίμοσων των Σαλώνων και Όνειρον Παρθένον—το Σίγρον Μονάχο με την Άφρον, Αίθεριον, Άγγελον Προστάτην και Πτωχικήν Καλύβην—ο Κωματοφροσύνης του Εύξινου με το Άσμα της Νίχης, Σαντευμένο Έλληνοπούλο, Δευκοκόμηντον Αγγαλιόν, Κίτρινο Ντόμινο και Διακροίεσσα Άρσακιάδα—ο Μόζος με την Άγανσαν της Σωτηρίας, Έλληνοπούλα, Δοκίμοσων των Σαλώνων, Έσμεράδαν και Ύπερ Παρθένος—ο Μικρός Δόκιμος με τον Έλληνοκόμην Παιδνα, Ναυτοπούλα του Σουροκόβη, Μαρομίτην Γαζίαν και Άφροστροφωμένον Κέμμα—ο Φλοίσβος της Θαλάσσης με την Μοσικίαν—ο Δραπέτης Άγγελος με την Ηλιόλουτον Προίαν, Κνανόφθαλμον Έλληνοπούλαν και Νύκτα της Καστέλλας—η Πολυπαθή Ύπαξις με το Αίθερον Πλάσμα, Νεοίαν των Άρρον, Ίδιότροπον Σανθούλαν και Άφρον—το Ευζανυτό Άνθων με την Άνθων της Έσθιμον, Άγκυραν της Σωτηρίας, Γλυκό Φιλί, Δικαιώλον Άστον και Σανθό Διαβολίον—ο Ρυολέιτος με την Ίδιότροπον Σανθούλαν.

Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: Αθήνη, Άμύμητον Καγακίωτην (Έστελετα αι προτάσεις σου εις το προσεχές) Ούδνα (έπίσης αι παραγγελιαί σου εξετελέσθησαν) Συναχωμένον Ποικιλόν, Μάρτυρα της Έλευθερίας, Μέγαν Κωνσταντίνον (φυσικά, από την πρώτην φοράν δεν εινε δυνατόν να κληη κανείς μεγάλα πράγματα: η περιγραφή σου φροιστάτη) Μισοκακομωρον (που ένα-ένα του έχονται τα ακροφύματα του ζεσπαλώματος) τον εύχαριστώ πολύ) Μαρομίαν (η όποια μου γράφει: να η διδης προσοχήν εις τους τάχα άδικωμένους και να ιδής πως θα ήσυχάσουν) το πιστεύω και έγώ δυστυχώς δεν ήμπορώ να μη διδω προσοχήν, διότι όλοις τους άγαπώ σαν παιδιά μου) Γιοάνναν Δ' Άρα (χάρη που έγινε καλή θερμότης εδχαριστάς δι' όλα και από όλους) Σαντευμένο (βεβαίως η κατάρτησις των Εύσήμων, είτε προσωρινή είτε παντοτεινή, δεν θα έμποδιση τους καλούς μου φίλους να μου γράφουν τακτικά) Άλγρον της Έλλάδος (σ' εύχαριστώ πολύ δι' όσα γράφεις: αλλά μην άνησυχής περασμένα έσγαμμένα) Παιδικήν Χαράν (ο κ. Φ. σε υπερευχαριστεί: θα σου γράψη όταν θα σου στείλη τα βιβλία) Σωροτάνα του Σοδυπερ (ενεγράφης) Δοκίμοσων των Σαλώνων (εκράτησα από σημειώσιν τας ανστάσεις σου: δεν εινε άπληθον να επέλθη κάποια τροποποίησις) Τόμιρον (πολύ μου ήρεσαν αι έντοπίσεις σου από την άνοητοφρονη έξοχήν) Έλπίδα του Μέλλοντος (εδγομαι πάσαν έπιτυ-

χίαν εις τὸν Σύλλογον σου.) *Φίλην τῶν Ζώων* (τί γίνεσαι; γράψε μου λοιπὸν συχνότερα νέα περὶ τοῦ Ἀναγίᾳ σου λέγει ἡ Κυριακή.) *Ἄγνη Καρδίαν* (θερμότερα συγγραφήρια διὰ τὴν λαοφιλίαν ἐπιτυχῶν τοῦ ἀδελφοῦ σου) *Χρυσῶν Κάλυκα* (ἐδραστηρῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα) *Νεραϊδολογίου* (ἡ ἐπιστολὴ σου, ὅπως πάντοτε, γαριτωμένη διόλου ξερά!) *Ταχυδρομῶν τῆς Εἰρήνης* (ὅταν ὁ ἀγοραστής τοῦ πρώτου κουπονίου τῆς Μετοχῆς σου στείλῃ δρ. 2,50, να πῆρῃ Μετοχὴν, να ἐκτελεσθῇ ἀμέσως ἡ σχετικὴ παραγγελία σου) *Χρυσῶν Μόσχοι* (εἶνε εις τὸν ἴδιον τοῦ 1898.) *Ὀνειρῶν τῆς Πατρίδος* (λαμπρά!) *Ἀστὴρα τῆς Καισαρείας, Γλυκεῖαν Ἑλλάδα* (τίτεια-φλαβία μὲ ἀστὴρας πολὺ ἐγέλασα μὲ τὸ ἐπεισόδιον τῆς κάλυξας.) *Ἡρωϊκὸν Ἀρκαδίαν* (ἐδραστηρῶ διὰ τὴν φωτογραφίαν εἰς τὴν νῆσον σου ἔχω 30 συνδρομητὰς ἢ Δίς Δ. δὲν ἠγόρασα Μετοχὴν) *Κουρσιδιάρου* (τὸ πιστεῶν) *Δεσφῶν* (τὴν γλυκὴν μου θὰ ἰδῆς εἰς τ' ἀποτελέσματα) *Γόνδολον τῆς Βενετίας* (ὄχι, δὲν σου ἀπήνησαν ἀκόμη ἀλλὰ ἔχει ὑπομονήν) *Μέλινα Ἀστῶν* (διάβατε τὸν ὄδηγόν διὰ τὰ ἰδῆς πῶς στέλλονται αἱ λύσεις;) *Ἡλιόλουστον Πρωῖαν* (να μὴ τὸ ἀλλάξῃς) *Ρομφαῶν τοῦ Λόγου, Ποιητῶν τοῦ Παρανοῦ* (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν) *Ὀρεινῶν τῆς Ἀλβανίας* (διὰ τοῦ Ἀδριατικοῦ Ταχυδρομίου ἠμπορεῖτε να στέλλετε ἐπιταγὰς) *Ἐνθουσιώδη Ἑλληνα* (τὰ ἐγκάρδια συλλυπητήριά μου ὁ κ. Π. σου ἀπήνησεν ἰδιαίτερος τὴν 27 Φεβρ.) *Ἀλταρ* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 18 Μαρτίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Βιβλία τεχνικά, μορφωτικά καὶ ἠθικά, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν.

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) φρ. 6. Ὀλίγα ἀντίτυπα ἐπὶ χάρτου πρώτης ποιότητος φρ. 7.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0,60.

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Λεξικὸν Μικρῶν Μουσικῶν, Δέσημ 25 τετραδίων μὲ ἐξώφυλλον καὶ πίνακα φρ. 3.— Δέσημ 15 τετραδίων φρ. 2.— Δέσημ 7 τετραδίων φρ. 1.— Ἐκαστὸν τετράδιον φρ. 0,15

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Ἐδσεβίου φρ. 1,50.

Ἡ Μαργαρίτα, (21 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν (ποίηματα) φρ. 1,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Παιδικὸι διάλογοι (Κουρσιδίου) Σειρὰ Α' φρ. 1,20. Σειρὰ Β' φρ. 1,20.

Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου) φρ. 2.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 κομίδια) ἕκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὁμοῦ φρ. 2,50.

Πρόξ δὲ Νικίου (24 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ὁ Πυρροπάλης (24 εἰκόνες) φρ. 3,50.

ὑπὸ Πατρίδος (25 εἰκόνες) ἄδειον φρ. 3,50. χρυσόδετ. φρ. 5.

Ὁ Φόβος, Ἐμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σαμαρτιδίου, φρ. 0,60.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεσμεῖται μέχρι τῆς 2 Μαΐου

Γ' Ὁ γάστρῃ τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁμοίου δεῖον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις τῶν, οἱ διαγραφόμενοι, καλλιτέται ἐν τῷ Γραφίῳ μὲς εἰς ἡμέρας πέντε, ὅν ἑκάστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

196. Δεξιόγυφος.

Πρόθεσις, φθόγγος μουσικῆς καὶ νῆσος τοῦ [Διαιτίου] Ἡρώος κἀμῖον παρσυδὸς τὸ ὄνομα, ἀρχαίου. Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Παπατέρου

197. Μεταγραμματισμός.

Βγάλε Μῆ καὶ βάλε Νῆ
Καὶ θὰ ἰδῆς εἰς τὴ στιγμὴ
Τὸ μυστήριον νὰ λείψῃ
Καὶ μιὰ πόλις νὰ προκύψῃ.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Κάμψας

198. Αἵγιμα.

Μὲ πέντε μέλη πῶχῳ
Εἶμαι γνωστὸ νῆσι
Πόδια καὶ μέση δὲ λείψῃ,
Θὰ μείνης μόνος σὺ.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φλοισβου τῆς Θαλάσσης

199. Ζήτα.

+	+	+	+	+	=	Σοφός.
*	*	*	+	*	=	Ἰχθύς.
*	*	+	*	*	=	Κοταμός.
*	+	*	*	*	=	Ἐπίθετον.
+	+	+	+	+	=	Νῆσος.

Ἡ διαγώνιος σχηματίζει ἄνοις.
Ἐστᾶλη ὑπὸ Νικολάου Κάβουρα

200. Ἐπιγραφή.

Γ Σ Ο
Ο Α Β
Τ Ρ Β
Υ Η Σ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης. Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀρεως

201. Κενυρμένον Γνωμικόν.

Ἀφαιρῶν τρία γράμματα ἐξ ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων καὶ συναρμολογῶν τὰ λοιπὰ κατ' ἤν εἰρτσκονται σεῖράν, σχηματίζου γνωμικόν.
Ἡμαρ, ἑλλπς, πόσος, ἰσῆς, ἑθῆω, μένος, πῆωξ, ἀσις.
Ἐστᾶλη ὑπὸ Πομπαιου Ἐριμῶ

202. Μαγικὰ γράμματα.

Τῇ παρενέσει δύο γραμμάτων καὶ μόνων, ὅσασδήποτε φορὰς ἐπαναλαμβάνομένων ἄλλὰ πάντοτε ἐν ἀντῶν, εἰς τὴν κατωτέρω σεῖράν λέξεων (ἀδίκφορον ἔν εἰς τινὰς δὲν χρειάζονται καὶ τὰ δύο γράμματα,) σχηματίζονται φράσις: Οἰς-νῆται-σι-κρῖος-ὀλειν
Ἐστᾶλη ὑπὸ Μαρίας Α. Καλλιῆσση

203. Ποιητὴ ἀριστοτελής.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, ἀποτελοῦν Γοργόνα:
1, Δορυφόρος. 2, Θεά. 3, Ἀρχαία καλ-λοῦη. 4, Ἄνθος. 5, Μοῦσα.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Δομῖου

204. Μικτόν.

ο-λκς-η-νκλ-αιαι
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀλταρ.

205. Γρῶφος.

Ο	Ο	ε	τις	τις
Ο	Φ	Ο	ιτ	τις
Ο	Φ	Ο	ιτ	τις
Ο	Ο	ιτ	τις	τις

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ρόδου τῆς Ἀνατολῆς
Τέλος τοῦ 95ου Διαγωνισμοῦ
Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἀρχεται ὁ νέος

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 7.

79. Φρόνιμος (φρὴν, ἡ/ος.)—80. Ἀνίκα (ἄν, νῆ, ἄς.)—81. Φόρος-φορῶς.—82. Ἴσος.
83. ΦΑΙΔΩΝ (σφραΝΩ ΔΙ Φθόρου...)
ΑΑΡΩΝ (μῖαν ΩΡΑ Ἀξίζει...)
ΙΡΑΝ (λυΝΑΡΙ...)
ΔΩΝ (ἐΝΩ Διδάσκεις...)
ΩΝ (ἐνΝΩμων...)
Ν (Νοε...)

84—85. 1, Ὀχθρ, Ὀχρ, Ὀχρ, ὄσος, ὄση, ὄση, Ἰδης, Ἀδης, Ἀτης, Ἀτη, Ὀϊτη, κοϊτη. 1, Ἀμνη, λίμας, λίμας, λίμας, λίμας, λίμα, ἄμα, ὄμα, ὄμα, ὄμα, ὄμα, ὄσος, ὄσος, ὄσος.—86. Ἐπτά ἐν δαυ, ἦτοι: πατέρας, μητέρα, ἡ κόρη των, ὁ γαμβρός των καὶ τὰ τρία παιδιά τῆς κόρης των.—87. (Καταργεῖται, διότι κατὰ λάθος ἐτυπώθη ἰνδικόν πτηνὸν ἀντὶ φθικόν.)—88. Ἀπὸ μικροῦ παιδι μαθαίνεις τὴν ἀλήθεια.—89. Ἡ Τροία διὰ δόλου ἐνικήθη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. (1 τρία διὰ δόλου ἐν οἰκίᾳ-θῆ ὑπὸ τόνε-λινῶν.)—90. Ὑπάρχει ἓνα κοριτσάκι ποῦ παίζει μὲ τὰ φύλα: τὸ χερσὶν του τὸ δεξιὸν σχηματίζει ἀκριβῶς τὸ αὐτὸ τοῦ φύλλο τούτου. δὲ ἀρκεῖ διὰ τὰ τὸν ἰδῆτε ὀβελόφων, ὅπως φαίνεται ἐάν ἡ Βίβλιν ἀνατραπῆ.—(Καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 76 Ἀσκήσις, τῆς ὁποίας ἐδημοσίωσθῆ ἡ λύσις, καταργεῖται ὡς λανθασμένη, διότι ἡ λέξις δασεία ἔχει τρεῖς συλλαβὰς, ἐνῶ ἐκεῖ ἐχρειάζετο τετάρτη συλλαβή.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις *Λεπτά* 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μὰς *λεπτά* 5 μόνον. Ἐλάχιστος δρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεροι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10. Ἐν τῷ Ἐξαετηρικῷ αἱ τίμη ἐνοσούνται εἰς χρυσόν Ἀγγελία στέλλόμενα ἕνα τοῦ ἀντιέμου, ἢ μὲ τὸ ἀντίμιμον ἑλλετῆς, δὲν δημοσιεύονται.]

Ενεκα δικαιολογημένων λόγων ἠνωγκάσθη ν' ἀλλάξω ψευδώνυμον.—*Ἁγλη* τῆς Ἑλλάδος. (5—43)

Ανταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια τοποθεσιῶν καὶ καλλονῶν πανταχόθεν. Τὸ γραμματόσημον ἐπὶ τῆς εἰκόνας.—Constantin N. Krania, Café «Panderma» sur Quais, Galata, Constantinople. (5—44)

Ανταλλάσσω εἰκονογραφημένα καλλιτεχνικὰ δελτάρια πανταχόθεν. Προτιμῶ τοποθεσίας καὶ θαλασογραφίας. Ἀπάντησις ἀσφαλεστάτη.—Antony M. Mougias, 130 Tremont st., Boston Mas (America). (5—45)

Ανταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια μετὰ συνδρομητῶν διὰ ψευδώνυμου ἢ ὀνόματος.—Ἀεάνδρος, poste-restante, Πικραιοῦς. (5—46)

Ζητῶ τὸ ψευδώνυμον τοῦ Π. Χ. Γεωργιάδου.—Ἄγγελος Αὔγερινος. (5—47)

Ανταλλάσσω Μ. Μουσικὰ. Καλύτερον βραβεῖσω μὲ 50 δελτάρια.—Ὀδδῆς. (5—48)

Ανταλλάσσω γραμματόσημα μετὰ τῆς Κρήτης, Σερβίας, Βουλγαρίας, Ἑλλάδος νέων Ὀλυμπιακῶν.—*Μιχαὴλ Χάρνας*, Λευκωσία (Κύπρου). (5—49)

Η ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ ἐτυπώθη καὶ στέλλεται ὀλονέν εἰς τοὺς δικαιουμένους νὰ τὴν λάβουν. Ὑπευθυμίζεται ἀκόμη μίαν φορὰν, ὅτι οἱ ἐγγράφοιτες συνδρομητὰς δύνανται νὰ στείλουν τὰς παραγγελίας των μέχρι τῆς 31 Μαρτίου: πρὸς τὸν κ. Γρηγόριον Ξενοπούλου, ὁδὸς Ἐδρητιδίου 33, εἰς Ἀθήνας.